

РЕШЕНИЕ

гр.София, 10.01.2017г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ АПЕЛАТИВЕН СЪД, НО, 6 състав, в публично заседание на седми декември две хиляди и шестнадесета година в състав:

[заемана длъжност]: М. М.

ЧЛЕНОВЕ: В. А.

Д. Л.

при участието на секретаря П. Х. и прокурора М. Д., разгледа докладваното от [заемана длъжност] А. в.н.о.х.дело №0050 по описа за 2016 год., за да се произнесе, взе предвид:

Производството е по реда на глава XXI от НПК.

С присъда от 15.01.2016г. по НОХД №С-61/2015г., СГС, НО, 24 състав е признал подсъдимия Т. П. К. за виновен за това, че на 12.11.2013г. в [населено място] от работна станция (компютър), регистрирана и конфигурирана в мрежата за предаване на данни на МВР с име [електронен адрес] и IP *** с дефинирания му достъп - потребителски идентификатор [п. ид.] и персонална парола, предоставени му от Началник отдел „Информационни системи” - Дирекция „К.”-МВР съгласно заповед на Главния секретар на МВР, използвал компютърни данни, като се включил в домейна на МВР (домейн) и в 14.05.53 часа с паролата на М. Б. В. - системен администратор в сектор „К.”-ОД-МВР-[населено място] осъществил достъп до компютърни данни като въвел заявка за справка по ЕГН на лице от компютърната система - „Интегрирана регионална полицейска система-[населено място]” без разрешение на Началник отдел „Информационни системи - Дирекция „К.”-МВР като деянието е извършено по отношение на защитена от Закона за защита на личните данни тайна, поради което и на основание чл.78а, ал.1 НК го е освободил от наказателна отговорност за извършеното престъпление по чл.319а, ал.4 вр. ал.1 НК, като му е наложил административно наказание ГЛОБА в размер на 3 000 лв.

Със същата присъда подсъдимият Т. П. К. е бил признат за невинен за това в периода от 12.09.2013г. до 25.03.2014г. в [населено място] като длъжностно лице - [заемана длъжност] на Дирекция „Вътрешна сигурност”-МВР при условията на продължавано престъпление с шест деяния в кръга на службата си като Ръководител на орган по чл.13, ал.1, т.1 ЗСРС да е съставил официални документи - искания за използване на СРС и справки по искания за използване на СРС по отношение на Автоматизирана информационна система „ЦПР”, в които удостоверил неверни обстоятелства с цел да бъдат използвани тези документи пред [заемана длъжност]я на СГС като доказателство за тези обстоятелства, поради което и на основание чл.304 НПК съдът го е оправдал по обвинението за извършено престъпление по чл.311, ал.1 НК вр. чл.26, ал.1 НК.

Подсъдимият Т. П. К. е осъден да заплати направени по делото разноски в размер на 89 лв., както и по 5 лв. за всеки служебно издаден изпълнителен лист.

Със същата присъда съдът е признал подсъдимата В. Я. Я.-М. за виновна за това, че на 25.03.2014г. в [населено място] като длъжностно лице - [заемана длъжност] и [заемана длъжност] на СГС при осъществяване на правомощията си по чл.15, ал.1 ЗСРС противозаконно - в нарушение на чл.21, ал.2, т.3 ЗСРС е разрешила използването на специални разузнавателни средства - издала писмено разрешение рег. №**/25.03.2014г.

по описа на СГС спрямо Автоматизирана информационна система „ЦПР” за срок от 120 дни, считано от 30.03.2014г., независимо от предходно дадените разрешения, с което е надвишен максимално допустимия срок от шест месеца, поради което и на основание чл.284в, пр.1 НК и чл.54 НК я е осъдил на една година лишаване от свобода, като на основание чл.304 НПК подсъдимата Я.-М. е оправдана по внесено в съда обвинение за това да е извършила престъплението при условията на чл.26, ал.1 НК и за деяния на 12.09.2013г., 12.11.2013г. и 28.01.2014г., по обвинението да е допуснала нарушения на ЗСРС изразяващи се в това, че Автоматизирана информационна система „ЦПР” не може да е обект по смисъла на чл.12, ал.1, т.4 ЗСРС, че е невъзможно прилагането на способите по чл.5, чл.6, чл.7, чл.8, чл.9 и чл.10 и документиране по чл.11 ЗСРС, както и за неспазване на изискванията на чл.14 и чл.21, ал.3 ЗСРС.

На основание чл.66, ал.1 НК изпълнението на наложеното на подсъдимата В. Я. Я.-М. наказание лишаване от свобода е отложено за изпитателен срок от три години, считано от влизането на присъдата в сила.

Подсъдимата В. Я. Я.-М. е осъдена да заплати направени по делото разноски в размер на 89 лв., както и 5 лв. за служебно издаване на изпълнителен лист.

Срещу присъдата в законоустановения срок е постъпил протест от СГП, с който се иска осъждането на подсъдимия Т. П. К. по внесено в съда обвинение за извършено престъпление по чл.311, ал.1 НК вр. чл.26, ал.1 НК и налагане на наказание лишаване от свобода за двете престъпления на подсъдимия К.. Искане се и осъждането на подсъдимата В. Я. Я.-М. за извършено продължавано престъпление по чл.284в, пр.1 НК вр. чл.26, ал.1 НК на датите, за които е била оправдана от първата инстанция, за нарушенията на ЗСРС, за които е била оправдана от първата инстанция, както и увеличаване на наложеното наказание лишаване от свобода. За тази подсъдима се иска и налагане на кумулативно предвиденото наказание „глоба”.

В протеста и в неговото допълнение се излагат подробни доводи за липсата на основания за оправдаване на двамата подсъдими, по обвиненията, за които това е сторил първоинстанционния съд, като се прави правен анализ на разпоредбите на чл.311 НК, чл.284в НК и ЗСРС и се оспорват правните изводи на първата инстанция.

В протеста и неговото допълнение не се иска събиране на нови доказателства.

Срещу присъдата в законовия срок е постъпила и жалба от подсъдимия Т. П. К. чрез упълномощения защитник - адв.Л. Р., с която се иска оправдаването на подсъдимия и за обвинението по чл.319а, ал.4 вр. ал.1 НК, като се излагат неконкретизирани твърдения за нарушаване на материалния и процесуалния закон при постановяването на присъдата от първата инстанция в нейната осъдителна част. В жалбата не се иска събиране на доказателства.

Срещу присъдата в законоустановения срок е постъпила и жалба от подсъдимата В. Я. Я.-М. чрез упълномощения защитник - адв.Т. Т., с която се иска оправдаването на подсъдимата, като се излагат бланкетни твърдения за това, че постановената присъда в нейната осъдителна част е незаконосъобразна, необоснована и постановена при съществени процесуални нарушения. Твърди се и явна несправедливост на наложеното наказание, като алтернативно се иска прилагането на чл.78а НК или връщане на делото за ново разглеждане от първата инстанция. В жалбата не се иска събиране на доказателства.

В разпоредително заседание на 21.10.2016г. въззивният съд по реда на чл.327 от НПК е преценил, че за изясняване на обстоятелствата по делото не се налага разпит на

подсъдимите и на свидетели, изслушването на експертизи и ангажирането на нови доказателства.

В съдебно заседание на 09.11.2016г. пред въззивния съд са се явили двамата подсъдими и техните защитници, като са допуснати обяснения на подсъдимата В. Я. Я.-М. по нейно искане. Тези обяснения са дадени пред въззивния съд в проведеното на 09.11.2016г. съдебно следствие.

След даване на обясненията и отлагане на делото за подготовка на защитата, е постъпило писмено становище на защитата на подсъдимата Я.-М. наречено „допълнение към въззивна жалба”.

В проведеното на 07.12.2016г. съдебно заседание двамата подсъдими не се явяват, като се възползват от правото си за това, дадено им в чл.329, ал.2 НПК.

Пред въззивния съд представителят на Софийска апелативна прокуратура поддържа подадения от СГП протест като счита, че първата инстанция е направила превратен анализ на събраните доказателства и фактите по делото не са установени при спазване на изискването за пълнота, обективност и всеостранност.

Защитникът на подсъдимия Т. П. К. адв.Л. Р. иска оправдаването на този подсъдим изцяло, като оспорва изложените в протеста доводи за съставомерност на действията на подсъдимия по чл.311, ал.1 НК вр. чл.26, ал.1 НК и сочи, че обвинението за извършено престъпление по чл.319а, ал.4 вр. ал.1 НК, за което подсъдимият е осъден от първата инстанция, е недоказано по несъмнен начин в съответствие с изискванията на чл.303 НПК.

Защитникът на подсъдимата В. Я. Я.-М. адв.Т. Т. иска оправдаването на подсъдимата изцяло. Прави анализ на организацията на дейността по разрешаване на СРС в Софийски градски съд и извежда липсата на умисъл от страна на подсъдимата да наруши изискванията на ЗСРС по отношение на максимално допустимия срок за прилагане на специални разузнавателни средства. Позовава се на броя на дадените от подсъдимата разрешения за прилагане или за продължаване прилагането на специални разузнавателни средства, на невъзможността тя да знае, че има проблем със срока за прилагане на конкретните СРС, за които е призната за виновна и набляга на непълнотата и неверността на справка, която е съпровождала искането от 25.03.2014г. Оспорва изложените в протеста доводи за наличие на други нарушения на ЗСРС и се позовава на свободното съдийско убеждение, което е право на подсъдимата Я.-М. при осъществяване на правораздавателните контролни и охранителни функции като орган по чл.15 ЗСРС. Пред съда защитата не поддържа доводите за несправедливост на наложеното наказание.

Софийски апелативен съд, след като обсъди доводите в протеста, неговото допълнение, жалбите, допълнителното становище на защитата на подсъдимата Я.-М., както и тезите, изложени от страните в съдебно заседание, и след като в съответствие с чл.314 от НПК провери изцяло правилността на атакуваната присъда, констатира, че не са налице основания за отменяването на първоинстанционния акт, но той трябва да се измени по отношение на наложеното на подсъдимата В. Я. Я.-М. наказание, по отношение на което е налице пропуск от страна на първата инстанция.

Първоинстанционната присъда е постановена при изяснена фактическа обстановка, като фактите са приети от съда след задълбочен анализ на събраните и проверени доказателства и доказателствени средства при спазване на изискванията на чл.12, чл.18 и чл.19 НПК за равенство на страните в процеса, непосредственост и устност. Съдът от

първа инстанция е положил необходимите усилия за разкриване на обективната истина по делото в съответствие с изискването на чл.13 НПК.

При разглеждането на делото от първата инстанция не са допуснати никакви нарушения на процесуалните, които да са ограничили правата на страните. Първата инстанция е разгледала делото публично, като при наличие на условията по чл.263 НПК е ограничавала временно публичността на процеса. На страните (вкл. на защитата) е предоставена възможността да се запознаят с всички събрани на досъдебното производство доказателства, като им е осигурено достатъчно време за запознаване и със защитените по реда на ЗЗКИ протоколи. Основателно първоинстанционният съд е отказал да уважи направения необоснован и неоснователен отвод от страна на представителите на СГП, като от действията на градския [заемана длъжност] по делото и от постановения съдебен акт не може да се заключи наличие на някакво основание по смисъла на чл.29, ал.2 НПК за предубеденост в полза или против някоя от страните в процеса и от изхода на делото.

Изготвените мотиви към присъдата съдържат в пълнота обосноваване на направените от първата инстанция фактически и правни изводи, като са спазени изискванията на чл.305 НПК, касаещи мотивирането на постановения съдебен акт. Липсва превратно обсъждане на доказателствата, които са ценени съобразно тяхното значение при спазване на правилата на формалната и на правната логика. Твърденията в протеста и пред съда за необоснованост са свързани с направените от съда изводи по отношение на правното значение на установените факти, доколкото като цяло фактическата обстановка на съда съвпада с изложението на обстоятелствата, направено в обвинителния акт, а и с изключение на достъпа до данните на св.И. К. Г. на 12.11.2013г., фактите принципно са и безспорни между страните.

Дадените пред въззивния съд обяснения на подсъдимата Я.-М., която за пръв път пожелава да се възползва от това свое право, не променят приетите факти, доколкото съвпадат с установеното от първата инстанция (а и на досъдебното производство) относно начина на функциониране на деловодната дейност в СГС по повод разрешаването на специални разузнавателни средства от [заемана длъжност] и Заместник-[заемана длъжност] на СГС.

При извършения собствен доказателствен анализ въззивният съд в съответствие с правомощията си по чл.313 НПК, чл.314 НПК и чл.316 НПК не намира основания за промяна на установените от първата инстанция фактически положение като цяло, като се налагат известни корекции, свързани с развитието на събитията през лятото и есента на 2013г., без това да променя фактите, пряко относими към предмета на делото, и да се отразява на правните изводи на първата инстанция, които се споделят изцяло от въззивния съд като обосновани и законосъобразни.

Фактите са следните:

Подсъдимият Т. П. К. е [дата на раждане] в [населено място], българин, български гражданин, с висше образование, неженен, безработен, неосъждан, живее в [населено място], [улица], вх.А, ет.2, ап.3, ЕГН [ЕГН].

Преди 2013г. подсъдимият Т. П. К. бил последователно служител на Министерството на вътрешните работи (МВР) и на Държавна агенция „Национална сигурност” (Д.).

На 31.05.2013г. той бил назначен на длъжността [заемана длъжност] към Главен секретар на МВР по щат на ръководството на МВР, която длъжност заемал до 26.06.2013г.

Т. П. К. е назначен на длъжност [заемана длъжност] I степен на Дирекция „Вътрешна сигурност”-МВР със заповед №К-6983/26.06.2013г. на Министъра на вътрешните работи и е встъпил на 26.06.2013г. на тази длъжност. Служебното правоотношение с

подсъдимия е прекратено на 03.09.2014г. със заповед №8121К-1745/03.09.2014г. на Министъра на вътрешните работи. Длъжността е сградена на 03.09.2014г.

При работата си в МВР подсъдимият е награждаван с „Почетен знак на МВР” III степен. Няма налагани дисциплинарни наказания.

Подсъдимата В. Я. Я.-М. е [дата на раждане] в [населено място], българка, българска гражданка, с висше образование, омъжена, неосъждана, [заемана длъжност] в Софийски градски съд, живее в [населено място], [улица], ЕГН [ЕГН].

На 17.05.2006г. с решение по Протокол №24/17.05.2006г. на В. подсъдимата В. Я. Я.-М. е избрана за [заемана длъжност] в Софийски градски съд и встъпва в длъжност на 01.06.2006г.

С решение от 30.05.2011г. по Протокол №19/30.05.2011г. на В. подсъдимата В. Я. Я.-М. е избрана за [заемана длъжност]-[заемана длъжност] на СГС и встъпва в тази длъжност на 01.06.2011г. Длъжността е изпълнявана от нея до 19.02.2015г., когато с решение на В. подсъдимата е отстранена временно от длъжност във връзка с образуваното производство по настоящето дело.

При започване на работа като [заемана длъжност] на Дирекция „Вътрешна сигурност”-МВР подсъдимият Т. П. К. бил запознат с длъжностната характеристика за длъжността, в която били регламентирани правата и задълженията му, както и специфичните изисквания за заеманата длъжност. Негови задължения били да познава цялата нормативна база, относима към функциите на длъжността му и правилно да я прилага. Като [заемана длъжност] на Дирекция „Вътрешна сигурност” - МВР, на подсъдимия било вменено по служба да осъществява общото и непосредственото ръководство и да отговоря за цялостната дейност на дирекцията, регламентирана в чл.137в от ЗМВР (отм.) - „Дирекция "Вътрешна сигурност" е специализирана структура на МВР за оперативно-издирвателна, информационна и организационна дейност по предотвратяване, пресичане, разкриване на престъпления и дисциплинарни нарушения, извършени от служители на министерството”.

В изпълнение на служебните си задължения подсъдимият К. организирал, ръководел и контролирал работата в Дирекция „Вътрешна сигурност”-МВР с дела на оперативен отчет, преписки на предварителен отчет (ППО) и прилагането на специални разузнавателни средства (СРС).

Във връзка с разкриването, документирането и доказването на престъпления, извършени от служители на МВР, като [заемана длъжност] на орган по чл.13, ал.1, т.1 от ЗСРС, той можел да отправя искания за използване на специални разузнавателни средства и да използва събраните чрез тях данни и изготвените веществени доказателствени средства, при стриктно спазване разпоредбите на Наказателно-процесуалния кодекс, Закона за специалните разузнавателни средства (ЗСРС) и Закона за защита на класифицираната информация (ЗЗКИ).

На основание заповед на Главния секретар на МВР №Із-1211/28.06.2013г. на подсъдимия К. бил предоставен достъп до мрежата за предаване на данни на МВР, както и потребителски идентификатор и парола за справочна дейност в Интегрирана информационна система „Справки“. С писмо от същата дата подсъдимият К. получил паролата си [п. ид.] с идентификатор [п. ид.], като му било указано незабавно да смени паролата си Вж. т.11, л.8 от ДП.

Въз основа на молба на подсъдимия К. от 09.01.2014г. Вж. т.11, л.9 от ДП. допълнително на 13.01.2014г. с писмо №RB*****/13.01.2014г. Писмото е в т.11, л.10 от ДП. на К., са дефинирани достъпи до Автоматизирана информационна система „ЦПР“ (А. „ЦПР“), А. „Оперативен анализ“, А. „Бюлетин“, А. „Т.“ и система „Справки в И.“. Извършена била инсталация и настройка на приложенията на служебния компютър на К., който се обозначавал с име „***“. На подсъдимия К., независимо от молбата му, не бил предоставен достъп до „Интегрираната регионална полицейска система” (ИРПС) Писмо №У.-812100-10189/13.03.2015г. на Главния секретар на МВР (т.7, л.50-л.51 от ДП) и №RB*****/24.032015г. на Главния секретар на МВР (т.11, л.1-л.2 от ДП).

В системата на МВР действат редица законови и подзаконови актове, уреждащи събирането и обработката на информация, правото на достъп до тази информация, както и лицата, които могат да дават такова право на служителите на МВР. Създадени са редица електронни бази данни, в които се събира информация за български и чужди граждани. Към инкриминирания период от време полицейската регистрация се извършва по силата на Наредба №Из-701/17.03.2011г. за реда за извършване на полицейска регистрация (издадена от Министерството на вътрешните работи - обн. ДВ. бр.27/01.04.2011г., отм. ДВ. бр.92/07.11.2014г.).

Електронната обработка на базите данни се осъществява с автоматизирани информационни системи (А.) Автоматизирана информационна система (А.) е система, реализирана със средства за електронна обработка на данни, която позволява събиране, съхраняване, обработка и представяне на информация. А. задължително включва база данни или система от БД, при което логическите и физическите структури на БД отговарят на изискванията за организация на данните в информационна система - чл.4, т.4 от Инструкция №1-30/22.05.1995г. на МВР за изграждане, придобиване, регистриране и закриване на информационните фондове в МВР - т.13, л.68 от ДП., КОИТО позволяват събиране, съхраняване и предоставяне на информация. Техническите и програмни средства осигуряващи използване на автоматизираните информационни фондове (А.) били изградени и внедрявани в експлоатация поетапно в мрежата за предаване на данни на МВР. Налице е подзаконова нормативна база – инструкции, организационно-технологични правила, вътрешни правила за работа за конкретните информационни системи или дейности.

През лятото на 2013г. сигурността на информационните системи на МВР във връзка с изискванията на Наредба №1 от 30.01.2013г. за минималното ниво на технически и организационни мерки и допустимия вид защита на личните данни става обект на оценка по разпореждане на св.Ц. Й. - Министър на вътрешните работи в посочения период.

През втората половина на месец юни 2013г. св.Й. извикал при себе си св.И. Д. и му съобщил, че има данни за изтичане на информация от информационните системи на МВР и трябва да бъде направен одит на цитираните системи от служители на Д. с оглед сигурността на защита на личните данни, обработвани за нуждите на МВР.

Св.Д. бил [заемана длъжност] на дирекция „Компютърно-информационни системи“- МВР („К.“-МВР) и имал задължения да организира и контролира дейностите по комуникационното и информационно обслужване на всички структури на МВР.

С писмо рег. №15443/03.07.2013г. св.Й. поискал от [заемана длъжност] на Д. да определи служители от Агенцията, които да направят експертна оценка (одит) на системите на МВР.

С писмо рег. №Х-1262/10.07.2013г. на Д., св.П. - [заемана длъжност] на Д. информирал Министъра за необходимостта от предоставяне на пълен достъп и права на експертите от Д. до автоматизираните информационни системи на МВР.

На 16.07.2013г. св.Ц. Й. издал заповед рег. №1з-1339/16.07.2013г. за създаване на организация за извършване на общ преглед на сигурността на информационните системи, в която разпоредил да се дефинират достъпи до домейна „домейн“ във вътрешната мрежа за предаване на данни на МВР на служителите на Д. св.М. М., св.Т. Н. и св.М. А.. Свидетелите получили право на четене и достъп до базите данни на информационните фондове - Национален регистър „Български лични документи“ (НР „БЛД“), „Граничен контрол“, „ЦПР“ (А. „ЦПР“), „Ц. полицейска статистика“ (А. „Ц.“), „Автоматизиран регистър на чужденците“ (А. „А.“), „Издирвателна дейност“, КАТ-регистрация на МПС и собствениците им; „Издирвателна дейност на Ш. информационна система“ (А. „ИД НШИС“), както и до А. „Журнал“, която съдържа информация за ползването на системата от служителите със съответния профил и системата за извършване на справки.

Тези права св.М., св.Н. и св.А. получили за периода на извършване на оценката до 15.09.2013г.

На същите свидетели била предоставена информация за параметрите на сървърите, върху които са инсталирани посочените информационни системи.

По докладна записка на [заемана длъжност]а на Дирекция „К.“-МВР св.И. Д. всички действия на експертите от Д. се извършвали в присъствието на служители от МВР - свидетелите Б. С., С. Д., А. М.-Н. и се протоколирали. При изпълнение на проверката от работни станции (компютри), конфигурирани за работа в мрежата за предаване на данни в МВР, свидетелите М. М., Т. Н. и М. А., чрез използване на предоставените им потребителско име и парола, извършили справки в различни автоматизирани информационни системи на МВР. Те установили, че работата на системите е коректна. Изпълнили тестове и процедури от контролно естество. Посетили различни сгради, ползвани от МВР за нуждите на А.. Като проблемна информационна система, която била остаряла като технологична среда и потребителски интерфейс, била отчетена Интегрираната регионална полицейска система (ИРПС). Св.М.

разпоредил на св.А. да опише в докладна записка впечатления си, която тя изпратила на служебния му имейл. За извършения общ преглед на мрежата за предаване на данни комисията от Д. не съставила краен акт за направените констатации и оценка на сигурността на информационните системи на МВР.

Паралелно с оценката на сигурността на информационните системи на МВР с писмо рег. №RB-*****/26.07.2013г., [заемана длъжност] на Д. - св.П. направил искане до министър Й. за предоставяне на възможност на служители от Д. за одит в реално време на действията на потребители от Агенция в А. на МВР, както и право за извършване на контрол и проверка за проявен интерес към конкретен обект в информационните фондове на МВР, независимо дали тези потребители са от Д. или от МВР.

По този повод със Заповед №13-2415/25.11.2013г. на МВР била създадена работна група в състав - свидетелите К. Л., Д. К., Б. И., Г. Н., К. Б., К. К., която разработила проект за изменение на Инструкция №3261/21.12.2011г. (обн. ДВ, бр. 105 от 29 декември 2011г.) за създаване на права за достъп на служители от Д..

Освен с общата компетентност по правораздаване като [заемана длъжност], в качеството си на [заемана длъжност] – [заемана длъжност] на СГС, подсъдимата Я.-М. разполагала с управленски и организационни правомощия по отношение на общата и специализираната администрация на Софийски градски съд. Подсъдимата в качеството си на [заемана длъжност] на Софийски градски съд имала правомощията на орган по чл.15, ал.1 от ЗСРС - да разрешава или отказва използването на специални разузнавателни средства, след като извърши проверка за законосъобразността и обосноваването на исканията по чл.14 от ЗСРС.

Със свои Заповеди №1083/01.06.2011г., №2832/24.08.2011г., №3043/27.09.2011г., №660/02.04.2012г., №3874/2012г. и №56/10.01.2014г., подсъдимата Я.-М. определила поименно Заместник-[заемана длъжност] на СГС, които да дават или отказват разрешение за използването на специални разузнавателни средства.

Към есента на 2013г. св.В. Д. заемал длъжността „СГИ” в СГС. В Регистратура за класифицирана информация при Софийски градски съд работели св.Ц. А. и св.Н. Т.. На тях било възложено да обработват материалите, свързани с прилагането на ЗСРС през работно време, а на служителите на СГС К. Л. и Р. П. - в почивните и празнични дни.

Организацията по обработването на класифицирани документи, свързани със специални разузнавателни средства в Регистратура за класифицирана информация на СГС била следната:

- заявителите носели в сградата на СГС, в [населено място], [улица] материалите, свързани с експлоатация на СРС - искане на използване на специални разузнавателни средства по чл.14, ал.1 ЗСРС, въведената от

практиката „справка” с информация дали до момента е прилагано СРС, предварително изготвен проект на писмено разрешение за използване на СРС, доклади по чл.29, ал.7 от ЗСРС, разпореждания за унищожаване на информацията, която няма да бъде използвана в наказателното производство;

- след постъпване на искането за използване на СРС, съответните служители от Р. сверявали съответствието между способите за прилагане на специални разузнавателни средства, описани в Искането и посочените в предварително изготвения проект за Разрешение по чл.15 ЗСРС. При несъответствие те подготвяли нов проект за Разрешение, в който коректно се описвали способите, посочени в Искането.

- спешните искания за използване на специални разузнавателни средства се докладвали на [заемана длъжност] на СГС - подсъдимата Я.-М. незабавно. В останалите случаи исканията за използване на СРС били представяни с ежедневния доклад в периода 12.00 часа - 14.00 часа.

Съобразно утвърдената практика в Софийски градски съд, заявителите по чл.13, ал.1 от ЗСРС освен приложените Искане, Справка и Проект за разрешение, не представяли други материали - самите оперативни дела, справки от мобилни оператори, докладни и др. В периода, в който подсъдимата Я.-М. била [заемана длъжност] на СГС нито тя, нито някой от нейните заместници не се е възползвал от правомощията си по чл.15, ал.2 от ЗСРС (в тогавашната му редакция) да изиска предоставянето на материалите, на които се основава искането за разрешение на използването на СРС. Инцидентно искания за използване на СРС в този период са били връщани за допълване на мотивите.

- след подписване на Разрешение за използване на СРС или постановяване на мотивиран отказ от [заемана длъжност] на СГС или от определен от него Зам.-[заемана длъжност], това било описвано в специален регистър за СРС, в който се вписвали входящ регистрационен номер на Искането, който бил и пореден номер на Разрешението, номер на Искането на заявителя, ниво и дата на класификация, сигнатура на органа по чл.13 от ЗСРС, искани способности за прилагане на СРС, данни за обекта на СРС, номер на преписката или делото, по което се иска СРС, номер на комуникатора (ите). В регистъра се посочвали правната квалификация от Наказателния кодекс, относима към престъпната деятелност, разрешения срок и датата, от когато започва да тече той. В регистъра съществува графа, в която се вписвал номера на първоначалното разрешение за използване на СРС (в случаите, когато се искало продължение). В регистъра има и графа за вписване на номерата на получените уведомления за прекратяване на прилагането на СРС и на докладите по чл.29, ал.7 от ЗСРС, както и графа за вписване на номерата на разпорежданията за унищожаване на информацията, която няма да бъде използвана в наказателното производство съобразно разпоредбата на чл.175, ал.6 от НПК. В друга

колона били отразявани изготвени по Искането и Разрешението за използване на СРС веществени доказателствени средства. Най-накрая се записвали имената на служителя, който е внесъл искането в СГС.

- при искане за продължение на срока на използване на СРС документално се сверявали информацията в документа, изготвен по реда на чл.14 от ЗСРС, с предходното разрешение относно крайния срок на прилагането и данните на субекта/обекта на прилагане на СРС.

На 28.08.2013г. в Дирекция „Вътрешна сигурност“-МВР бил получен анонимен сигнал (с вх. №С-32/28.08.2013г.), в който се изнасяли твърдения, че служители на Дирекция „Комуникационни и информационни системи“ на МВР, които имат достъп до базите данни и автоматизираните информационни системи на МВР, правят справки и изтриват данни в информационните фондове на МВР, срещу подаръци и хонорари от 2 000 лв. до 5 000 лв.

Съгласно чл.13 и сл. от Инструкция №1з-601/15.04.2009г. за организация дейността на дирекция „Вътрешна сигурност“-МВР, сигналите за корупционно или друго престъпно поведение на служители на МВР се докладвали на [заемана длъжност] на дирекция „Вътрешна сигурност“-МВР - подсъдимия Т. П. К..

След получаване на сигнала подсъдимият К. уведомял устно св.Ц. Й. - Министър на вътрешните работи на Република България за твърдените нарушения.

Още същия ден - 28.08.2013г. подсъдимият К. възложил писмено на св.К. и св.Ц. да извършат проверка, анализ и разширяване на информацията, но задържал сигнала при себе си, вместо да го предостави на служителите за извършване на оперативно-издирвателни дейности.

Подсъдимият К. се свързал по телефона със св.Н., който изпълнявал временно длъжността [заемана длъжност] на ОД на МВР-гр.В. и поискал справка, в която да се посочат лицата, които работят с информационните системи и имат достъп до техниката и до сървърите.

Св.Н., изготвил справка с вх. №2063/04.09.2013г. по описа на Дирекция „Вътрешна сигурност“-МВР, в която посочил поименно служителите от ОД на МВР - [населено място] с права на достъп и права за въвеждане на данни в информационните системи на ОД на МВР - В., описал реда за промяна на статуса от „извършител“ на „проверен“, параметрите на сървърите, експлоатирани в ОД на МВР - В. и др.

Справката св.Н. изпратил по служебната електронна поща в Дирекция „Вътрешна сигурност“-МВР. В справката изрично било посочено, че не е възможно заличаване на информация, поради техническа повреда или срив в системата, както и че се извършва непрекъснат архив на логовете.

На 04.09.2013г. в Дирекция "Вътрешна сигурност"- МВР е получен и друг анонимен сигнал с вх. №2042/04.09.2013г., в който се изнасяли твърдения,

че служител от Държавна агенция „Технически операции“ (ДАТО) осъществява лични срещи с лица от криминалния контингент.

Този сигнал св.К. приобщил към другия анонимен сигнал за нерегламентиран достъп до А. на МВР.

Подсъдимият К. извикал св.Ц. - инспектор в Дирекция „Вътрешна сигурност“-МВР, предал му двата анонимни сигнала и справката от ОД на МВР-гр.В., като му разпоредил да изготви обобщена справка за получените данни за корупционно поведение на служители на МВР и да предприеме действия за откриване на преписка на предварителен отчет (ППО).

На 09.09.2013г. подсъдимият К. в качеството си на [заемана длъжност] на Дирекция „Вътрешна сигурност“-МВР утвърдил предложение за откриване на преписка по предварителен отчет рег. №***/09.09.2013г. по линия „Противодействие на корупцията в МВР“ по факти, описани в анонимен сигнал с вх. №С-32/28.08.2013г. По разпореждане на подсъдимия св.Ц. на 12.09.2013г. изготвил и план за провеждане на оперативно-издирвателни мероприятия по ППО, която била озаглавена „Ч.“ и получила №59/09.09.2013г. Подсъдимият утвърдил плана за провеждане на оперативно-издирвателните мероприятия.

Едновременно с утвърждаването на плана за работа по преписката, подсъдимият К. разпоредил да се пристъпи към използване на СРС по отношение на Автоматизираната информационна система „ЦПР“, посредством прилагане на оперативните способности по чл.5, чл.6, чл.7, чл.8, чл.9, чл.10 и документиране по чл.11 от ЗСРС.

На 12.09.2013г. в [населено място], подсъдимият Т. П. К. като [заемана длъжност] на Дирекция „Вътрешна сигурност“-МВР, упражнил правомощията си по чл.13, ал.1, т.1 от ЗСРС и подписал Искане за използване на специално разузнавателно средство, с рег. №***/12.09.2013г. по описа на Дирекция „Вътрешна сигурност“-МВР, с обект Автоматизирана информационна система „ЦПР“ (А. „ЦПР“) за срок от 60 дни, считано от 16.09.2013г.

Автоматизирана информационна система „ЦПР“ (А. „ЦПР“) интегрирала и централизирала данните - заявителски материал, присъди, полицейска регистрация и др., въведени в ИРПС от РПУ и регионалните звена и специализираните структури на МВР. От гледна точка на информационните потоци, А.-ЦПР използвала еднопосочна топология с единен общ център в [населено място]. Програмната архитектура на тази информационна система не позволява промяна на данните, въведени в ИРПС от софтуерните приложения на А. „ЦПР“, а само дейности за справочна информация.

В искането си подсъдимият К. посочил, че в сигнал вх. №С-*/28.08.2013г. се съдържа информация, че неустановени служители на МВР в [населено място], [населено място], [населено място] и [населено място]

осъществяват нерегламентиран достъп до автоматизираните информационни системи, извършват манипулиране на класифицирана информация, съдържаща се в базата данни, като прикриват действията си като резултат от токови удари, програмни грешки и други неизправности в системата, която се потвърждава от справка вх. №2063/04.09.2013г. от ОД на МВР-В.. Подсъдимият К. посочил и че допълнителна информация за манипулиране и заличаване на данни се съдържа в сведение №2042/04.09.2013г. В искането като основание за използване на СРС било посочено съмнение за извършвано престъпление по чл.28 НК и по чл.301 НК, а като териториален обхват било конкретизирано - „на територията на цялата страна” Искането е на л.38 от папка ППО „Ч.”, а Справката - на л.39 от същата папка.

На 12.09.2013г. св.Я. Ц. занесъл в регистратурата за класифицирана информация на Софийски градски съд Искане за използване на специални разузнавателни средства с рег. №**/12.09.2013г. по описа на Дирекция „Вътрешна сигурност” - МВР, подписано от подсъдимия К., Справка с рег. №**/12.09.2013г. , също подписана от подсъдимия К. и проект за разрешение, в което били описани способите за прилагането им - по чл.5, чл.6, чл.7, чл. 8, чл.9, чл.10 и документиране по чл.11 от ЗСРС.

Искането за използване на специални разузнавателни средства не било съгласувано с главния секретар на МВР - св.С. Л., доколкото по заповед на тогавашния Министър на вътрешните работи - св.Ц. Й. Дирекция „Вътрешна сигурност”-МВР, която била на негово пряко подчинение не следвало да уведомява другите структури, вкл. Главния секретар на МВР - св.С. Л. за извършваните проверки и използваните средства за това. Преди внасяне на искането в СГС устно подсъдимият К. докладвал на св.Й., че по ППО „Ч.” се налага експлоатация на СРС, без да уточнява подробности.

Искането за използване на СРС било регистрирано с рег. №**/12.09.2013г. в регистъра за специални разузнавателни средства на СГС от св.Ц. А. (т.8, л.10 от ДП), след което двата документа - Искане и Справка, както и проекта за Разрешение от [заемана длъжност] на съда, били докладвани на подсъдимата В. Я. Я.-М., в качеството ѝ на [заемана длъжност] на СГС - компетентен орган по чл.15, ал.1 от ЗСРС.

След запознаване с представените ѝ документи подсъдимата Я.-М. положила подпис в Искане за използване на специални разузнавателни средства рег. №**/12.09.2013г. по описа на Дирекция „Вътрешна сигурност” на МВР в графа „РАЗРЕШАВАМ [заемана длъжност] НА СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД“ и подписала Разрешение с рег. №**/12.09.2013г. за използване на специални разузнавателни средства по отношение на Автоматизирана информационна система „ЦПР“. Срокът за използване на специалните разузнавателни средства по даденото Разрешение бил 60 дни, считано от 16.09.2013г., а разрешените способности - тези по чл.5, чл.6, чл.7, чл. 8, чл.9, чл.10 и документиране по чл.11 от ЗСРС.

Веднага след получаване на разрешението от подсъдимата Я.-М. и връщането на св.Ц. в Дирекция „Вътрешна сигурност“-МВР, подсъдимият К. занесъл всички документи (искане, разрешение, справка) за осигуряване и прилагане на СРС в Д.. След въвеждане на искането и разрешението в електронния регистър за класифицирана информация в Д., подсъдимият К. се срещнал с [заемана длъжност] на Специализирана дирекция „Технически операции“ (С.) при Д. - св.И. Б., за да обсъдят възможностите за реализация на заданието.

Свидетелят Б. се запознал с искането и като приел, че са налице технически възможности и човешки ресурс за прилагането на СРС, разписал същото.

Поставената цел била да се проникне до работно място (компютър), с достъп до мрежата за предаване на данни на МВР, за да се установи какви действия са извършвани от съответната работна станция, респ. от кого се извършват тези действия. Св.Б. извикал на срещата и св.М. М., за който знаел, че е запознат с А. на МВР от одита, който извършвал през месеците юли-август 2013г.

Тримата - подсъдимият К., св.Б. и св.М. заедно коментирали известните данни по случая и се уточнили, че в началото ще се прилагат способите по чл.8 и чл.10 от ЗСРС (секретно проникване и претърсване) и документиране по чл.11 от ЗСРС.

Св.Б. представил документите на [заемана длъжност] на Д. - св.П., който, след като се запознал с искането и разрешението от [заемана длъжност] на СГС за използване на СРС, дал писмено разпореждане по реда на чл.16 ЗСРС за прилагането им, като на 13.09.2013г. положил подпис в графа „РАЗПОРЕЖДАМ [заемана длъжност] НА Д.“.

Експлоатацията на СРС била възложена на св.М. М. и св.Т. Н., на които било разпоредено да извършват всички дейности при прилагането на специални разузнавателни средства, като избират методите и осигуряват необходимите средства, материали и програмни продукти за прилагане на СРС.

Според създадената организация за работа в Д., към всяко постъпило искане за използване на специално разузнавателно средство и съпътстващите го документи се прикрепял контролен талон. В него се отразявали служителите запознали се с класифицираните материали и всяко действие по прилагането на СРС, придружено с докладна записка до [заемана длъжност] на СДТО. От контролен талон към искане за използване на специални разузнавателни средства с рег. №**/12.09.2013г. по описа на Дирекция „Вътрешна сигурност“ - МВР, докладни записки и заповеди за командировка се установява, че свидетелите М. и Н. са експлоатирали СРС по чл.8 и чл.10 от ЗСРС в районите на [населено място], [населено място] и [населено място], като са извършили оглед и анализ на РС-мрежата в периода 18.09.2013г.-20.09.2013г.

Осигуряването и прилагането на СРС било осъществено с помощта на подсъдимия К., който осигурил нужната оперативна обстановка за тази цел – посредством разговори с ръководството на ОД на МВР - В.. За да не се стигне до разгласяване, при посещението на свидетелите М. и Н. в ОД на МВР - В., лично св.Н. - [заемана длъжност] на ОД на МВР-В. оказвал съдействие, като подsigурил периметъра на достъп до сървърното помещение и работните станции в извънработно време.

Подобно сътрудничество било поискано и от св.М. Д. - [заемана длъжност] на ОД на МВР – Б., но този път от св.Й., който в телефонен разговор, го уведомил за предстоящо посещение в [населено място] на служители от Д.. Св.Й. разпоредил на св.Д. да улесни достъпа до сървърното помещение в сградата на дирекцията, както и до работните места, от които се въвеждат полицейските регистрации.

Свидетелите М. и Н. отишли в ОД на МВР - Б. и се легитимирали пред М. Д. с карти на служители от Д.. Със съдействието на св.Н. И. - началник на отдел „КИАД” в ОД на МВР-Б., свидетелите получили достъп до сървъра с данни, обработвани от ИРПС, находяща се в ОД на МВР - Б. и до стая, ползвана от Началника на сектор „К.” - Я. Н.-Д..

По сходен начин била осигурена средата по експлоатация на СРС в ОД на МВР-[населено място], [заемана длъжност] на която бил св.В. А.. На него също му било разпоредено от св.Й. да окаже съдействие на [заемана длъжност] на Дирекция „Вътрешна сигурност”-МВР - подсъдимия Т. К..

В периода на експлоатация по искане за използване на специални разузнавателни средства – рег. №**/12.09.2013г. по описа на Дирекция „Вътрешна сигурност”-МВР свидетелите М. и Н. огледали обстановката около и в сървърните помещения в градовете В., Б. и [населено място] и направили опити за придобиване на информация, вкл. и за прилагане на СРС. За целта извършвали и отделни действия с компютърните конфигурации. Търсели данни за включване (логване) и справочна дейност в мрежата за предаване на данни в МВР извън работно време, но не установили такава.

На 22.10.2013г. в 17.00.01 часа в ОД на МВР-[населено място] чрез профила на св.М. Б. В. - системен администратор в сектор „КИАД” при ОД на МВР-[населено място], която същия ден ползвала платен отпуск, било извършено заличаване на вписване в регионалната „Интегрирана регионална полицейска система” (ИРПС) -[населено място] относно криминалистичната регистрация на св.И. К. Г. с ЕГН [ЕГН]. Заличаването е извършено от неустановено лице. За заличаване бил използван достъпа на св.В. и нейната парола, без нейното съгласие.

На 12.11.2013г. в [населено място], в централната сграда на МВР, в която се помещавала и Дирекция „Вътрешна сигурност”-МВР, подсъдимият К. включил служебния си компютър си с име [електронен адрес], при което

бил генериран IP адрес *** – ползван от подмрежа на Дирекция „Вътрешна сигурност“-МВР. След това с личния си потребителски идентификатор „[п. ид.]” и персоналната си парола, избрана от самия него и непредоставяна на друго лице преди това, се включил в домейна на МВР (домейн) и мрежата за предаване на данни на МВР.

Подсъдимият К. въвел паролата на св.М. В. и влязъл в сървъра [електронна поща], след което в регионалната „Интегрирана регионална полицейска система”-[населено място]” в 14:05:53 часа извършил справочна дейност по зададен единен граждански номер - ЕГН [ЕГН] - идентификационния номер на св.Г.. Тази информация е защитена от Закона за защита на личните данни тайна, тъй като персоналният номер на едно лице в Единната система за гражданска регистрация и административно обслужване на населението представлява лични данни, доколкото, чрез тях може да бъде идентифицирано физическо лице.

Идентифицирането на подсъдимия К. на 12.11.2013г. в компютърна система с чужда парола и достъпа до информацията в „Интегрирана регионална полицейска система - [населено място]” - [електронна поща], са извършени без разрешение, доколкото подсъдимият К. нямал предоставено право да извършва справки в ИРПС-[населено място].

На същия ден подсъдимият К. разпоредил на св.Ц. да изготви искане за продължаване използването на специални разузнавателни средства по ППО „Ч.”, като му обяснил, че служителите на Д. срещат трудности да установят лицата, които достъпват нерегламентирано до А. на МВР и това налага продължаване прилагането на СРС.

Св.Ц. изпълнил разпореждането на подсъдимия и същия ден - 12.11.2013г. подсъдимият Т. П. К. подписал искане за продължение използването на специално разузнавателно средство с рег. №**/12.11.2013г. на Дирекция „Вътрешна сигурност“-МВР и справка с рег. №**/12.11.2013г. на Дирекция „Вътрешна сигурност“-МВР, като обект на искането отново била Автоматизирана информационна система „ЦПР“. В искането се сочел срок от 60 дни, считано от 15.11.2013г., при същите способности и по идентични с първоначалните мотиви. Искането отново било за прилагане на СРС на територията на цялата страна. Не били посочени резултати от експлоатацията на СРС, каквито към момента на изготвяне на искането нямало, респективно причините, поради което не е придобита информация. Тези причини (според заключението на техническата експертиза по делото и показанията на свидетелите, прилагащи СРС), се дължат на спецификите на ИРПС, структурата на А. „ЦПР” и използвания специфичен софтуер. В справката към искането било отразено предходното искане от 12.09.2013г. Искането било занесено от св.Ц. в СГС на 12.11.2013г. Документите били деловодно обработени от св.Н. Т., която записала Искането в регистъра воден за СРС в Р. при СГС под №**/12.11.2013г. (т.8, л.48 от ДП), като в

графа „продължение на разрешение“ св.Т. отразила, че искането е продължение на разрешението под №**. След обработката на документите, искането, справка и проекта за разрешението били докладвани на подсъдимата В. Я. Я.-М., в качеството ѝ на [заемана длъжност] и [заемана длъжност] на СГС - орган по чл.15, ал.1 от ЗСРС.

Подсъдимата се запознала с Искането за продължение на използване на СРС и справка към него, положила подпис в Искане за използване на специални разузнавателни средства рег. №**/12.11.2013г. по описа на Дирекция „Вътрешна сигурност“-МВР в графа „РАЗРЕШАВАМ [заемана длъжност] НА СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД“ и подписала продължение за използване на специални разузнавателни средства рег. №**/12.11.2013г. по отношение на Автоматизирана информационна система „ЦПР“. Срокът за продължение прилагането на специалните разузнавателни средства по даденото разрешение бил 60 дни, считано от 15.11.2013г. Отново било разрешено използването на способите по чл.5, чл.6, чл.7, чл. 8, чл.9, чл.10 и документиране по чл.11 от ЗСРС.

Документите за продължаване на срока - искане, разрешение и справка, постъпили в регистратурата на Д..

Св.Б. подписал искането за продължение използването на специални разузнавателни средства, с което отново удостоверил, че дирекцията разполага с техническа възможност и човешки ресурс за прилагане на тези СРС и представил документите на [заемана длъжност] на Д.. Тъй като св.П. не бил на работа, писмено разпореждане за прилагането им, съобразно чл.16, ал.1 от ЗСРС, дала свидетелката В. С., като на 15.11.2013г. положила подпис в графа „РАЗПОРЕЖДАМ [заемана длъжност] НА Д.“. Правомощията за даване разпореждане за прилагане на СРС ѝ били възложени, като заместник-[заемана длъжност] на Д. със заповед №З-346/07.11.2013г.

На 15.11.2013г. свидетелите М. и Н. се запознали с даденото разрешение и въз основа на него посетили на в периодите 26.11.2013г.-27.11.2013г. и 09.12.2013г.-11.12.2013г. [населено място], а на 16.12.2013г.-17.12.2013г. и [населено място].

Достъп до сградите, в които се помещавали ОД на МВР в [населено място] и [населено място] и работните места (компютри), отново им бил осигуряван от [заемана длъжност] на ОД на МВР, след телефонно обаждане на подсъдимия до свидетелите Н. и Д..

На конкретните работни места М. и Н. отново опитали различни действия по отношение на компютрите от мрежата. Опитали да приложат СРС, като официално двамата свидетели отразили, че не са успели да преодолеят програмните средства за защита по начин, който би им осигурил негласен достъп до информацията.

Междувременно по разпореждане на подсъдимия К. св.Ц. предал на св.И. Д. ППО „Ч.“ и престанал да извършва дейности по тази преписка. Св.Д.

провел разговор с прекия си началник - св.Д. К. и получил указания да продължи оперативните дейности по преписката. Св.Д. провел разговор по повод на преписката и с подсъдимия К., който го уведоми, че няма резултати от прилаганите от Д. специални разузнавателни средства.

В средата на месец януари 2014г. св.М. изготвил докладна записка, в която отразил, че от прилагането на СРС по ППО „Ч.“ в периода 16.09.2013г. - 13.01.2014г. няма придобита информация. Св.Б. уведоми подсъдимия К., че експлоатацията на СРС е прекратена, поради изтичане срока на съдебните разрешения и изпратил необходимите документи на Дирекция „Вътрешна сигурност“-МВР.

На 27.01.2014г. документи от Д. постъпили в Дирекция „Вътрешна сигурност“-МВР и в същия ден по разпореждане на подсъдимия К. св.Д. изготвил ново предложение за използване на специални разузнавателни средства по ППО „Ч.“ с рег. №**/27.01.2014г., с почти идентично съдържание с предложение рег. №**/11.09.2013г., изготвено от св.Ц.. В него било добавено единствено, че поради софтуерни различия и остарели програмни продукти, анализът и обработката на данните са затруднени, което отговаряла на предоставените от Д. данни.

На 28.01.2014г., в [населено място], подсъдимият К. в качеството си на [заемана длъжност] на Дирекция „Вътрешна сигурност“-МВР, за трети път упражнил правомощията си по чл.13, ал.1, т.1 от ЗСРС по повод ППО „Ч.“ и подписал Искане за използването на специално разузнавателно средство с рег. №**/28.01.2014г.; справка рег. №**/28.01.2014г. по описа на Дирекция „Вътрешна сигурност“-МВР, в които поискал разрешение за прилагане на СРС по отношение на Автоматизирана информационна система „ЦПР“ за срок от 60 дни, считано от 29.01.2014г. Изложени били същите мотиви, каквито били отразени и в предходните две искания. В справката за използване на специално разузнавателно средство с рег. №**/28.01.2014г., подписана от подсъдимия К., в графата дали преди е искано разрешаване на СРС било посочено „не“, но непосредствено под това в табличен вид били посочени регистрационните номера и сроковете на предходните две искания.

На 28.01.2014г. в [населено място], в Р. на СГС постъпило третото искане по ППО „Ч.“ - Искане за използване на специални разузнавателни средства рег. №**/28.01.2014г. по описа на Дирекция „Вътрешна сигурност“-МВР, ведно със Справка рег. №**/28.01.2014г. Искането било донесено от св.Д. и било регистрирано с рег. №**/28.01.2014г. в регистъра за СРС при Р. в Софийски градски съд от св.Ц. А. (т.8, л.99 от ДП). В регистъра не било отразено обстоятелството, че става дума за продължение по предходни разрешения за прилагане на СРС.

След това искането за използване на специални разузнавателни средства рег. №**/28.01.2014г. по описа на Дирекция „Вътрешна сигурност“ на МВР, ведно със Справка рег. №**/28.01.2014г. и проект за Разрешение от

[заемана длъжност] на съда били докладвани на подсъдимата В. Я. Я.-М., в качеството ѝ на [заемана длъжност] и [заемана длъжност] на СГС и орган по чл.15, ал.1 от ЗСРС.

От формална гледна точка искането за използване на специални разузнавателни средства било оформено като ново искане поради прекъсване прилагането на СРС на 15.01.2014г. Подсъдимата Я.-М. обаче издала разрешение за продължение на срока по предходните две искания с рег. №**/28.01.2014г. Разрешението е на л.56 от папката с ППО „ч.“ по отношение на Автоматизирана информационна система „ЦПР“, като това изрично е отразено в подписаното от нея разрешение, втори екземпляр от което останал на съхранение в Р. на СГС. Срокът за продължение прилагането на специалните разузнавателни средства по даденото Разрешение бил 60 дни, считано от 29.01.2014г., като отново било разрешено използването на способите по чл.5, чл.6, чл.7, чл. 8, чл.9, чл.10 и документиране по чл.11 от ЗСРС.

След полагане на подпис в Искането за използване на специално разузнавателно средство рег. №**/28.01.2014г. по описа на Дирекция „Вътрешна сигурност“ на МВР в графа „РАЗРЕШАВАМ [заемана длъжност] НА СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД“ и в Разрешение №**/28.01.2014г. по описа на СГС за продължение на използването на специални разузнавателни средства за срок от 60 дни, считано от 29.01.2014г. от подсъдимата Я.-М., всички документи - искане, разрешение, справка - били върнати на св.Д. и отново били занесени в регистратурата на Д. за продължаване прилагането на СРС.

Свидетелят Б. се подписал върху искането за използване на специални разузнавателни средства, с което за трети пореден път удостоверил, че дирекцията разполага с техническа възможност и човешки ресурс за прилагане на СРС, чийто срок е бил всъщност продължен от подсъдимата Я.-М. и представил документите на [заемана длъжност] на Д., който и този път бил заместван от св.В. С., която на 30.01.2014г. положила подпис в графа „РАЗПОРЕЖДАМ [заемана длъжност] НА Д.“. Правомощията за даване разпореждане за прилагане на СРС ѝ били възложени като заместник-[заемана длъжност] на Д. със Заповед №3-25/27.01.2014г.

На 30.01.2014г. свидетелите М. и Н. се запознали с искането за използване на специални разузнавателни средства рег. №**/28.01.2014г. по описа на Дирекция „Вътрешна сигурност“-МВР, с разрешението от органа по чл.15 от ЗСРС за продължаване на използването на СРС и с писменото разпореждане по чл.16, ал.2 от ЗСРС.

В разрешения 60-дневен срок на прилагане на СРС двамата свидетели посетили на 25.02.2014г., в периода 24.03.2014г.-25.03.2014г. и в периода 27.03.2014г.-28.03.2014г. [населено място], а в периода 20.02.2014г.-21.02.2014г. и [населено място].

При едно от посещенията им в [населено място] на двамата свидетели от св.М. Д. и св.Н. И. бил осигурен и достъп до секретно помещение в 04 Районно управление на територията на ОД на МВР-Б. - стаята на системния оператор в районното управление, в която същите останали около два часа.

Съгласно изготвените от св.М. докладни записки в района на [населено място] и на [населено място] били извършени огледи и приложени специални разузнавателни средства по чл.8 и чл.10 от ЗСРС, като в докладните записки било посочено, че от извършените действия информация отново не е била придобита.

На 25.03.2014г. в [населено място], подсъдимият К. отново в качеството си на [заемана длъжност] на Дирекция „Вътрешна сигурност“-МВР упражнил правомощията си по чл.13, ал.1, т.1 от ЗСРС и подписал Искане за продължаване използване на специално разузнавателно средство по отношение на Автоматизирана информационна система „ЦПР“ с рег. №RB *****/25.03.2014г. за срок от 120 дни, считано от 30.03.2014г., както и справка рег. №RB *****/25.03.2014г. В искането отново били вписани идентични мотиви за подаването му, а в Справката по това искане за използване на специално разузнавателно средство рег. №RB *****/25.03.2014г. подсъдимият К. посочил, че по отношение на обекта на СРС е направено Искане за използване на СРС рег. №**/28.01.2014г. с продължителност 60 дни, с начало 29.01.2014г. и край 29.03.2014г.

На 25.03.2014г. в [населено място] в Р. на СГС постъпило изготвеното от подсъдимия К. искане за продължение използването на специални разузнавателни средства с рег. №RB *****/25.03.2014г., ведно със Справка рег. №RB *****/25.03.2014г. Искането било регистрирано с рег. №**/25.03.2014г. в регистъра за СРС при Р. в Софийски градски съд от св.Ц. А., като в било посочено, че то е продължение по разрешение №**/28.01.2014г. (т.8, л.134 от ДП).

След това искането за използване на специални разузнавателни средства и Справката към него, заедно с проект за Разрешение от [заемана длъжност] на съда, били докладвани на подсъдимата В. Я. Я.-М. в качеството ѝ на [заемана длъжност] и [заемана длъжност] на СГС - орган по чл.15, ал.1 от ЗСРС.

Подсъдимата Я.-М. се запознала със съдържанието на документите, от които е очевидно, че е сезирана с искане за продължаване използването на специални разузнавателни средства за срок от 120 дни, а в приложената справка бил посочен и номерът на предходното искане, което подсъдимата Я.-М. вече била уважила, но като разрешение за продължение на срок за прилагане на СРС.

Вместо да уважи искането като искане за продължение и да издаде разрешение за продължение прилагането на СРС, с цел да не бъде очевидно нарушаването на сроковете за прилагане на СРС по отношение

на А. „ЦПР”, подсъдимата В. Я. Я.-М. издала разрешение за прилагане на СРС като при първоначално разрешаване прилагането на СРС, без да отрази в издаденото разрешение това, че става дума за продължаване на срок на прилагане на СРС, без да отрази и наличието на предходното разрешение и без да отрази извършване на проверка по отношение на предходното разрешение от 28.01.2014г., втори екземпляр от който е бил съхраняван в СГС. С издаването на това разрешение Разрешението е приложено на л.61 от папка ППО „Ч.” подсъдимата Я.-М. се отклонила от направеното от подсъдимия К. искане и от сведенията, които имало в предоставената справка и разрешила използването на СРС за срок, надвишаващ със 120 дни максимално допустимия по чл.21, ал.2 ЗСРС срок от шест месеца. Срокът на разрешението за прилагане на специални разузнавателни средства бил 120 дни, считано от 30.03.2014г.

Подсъдимата Я.-М. положила и подпис върху Искането за продължение използването на специални разузнавателни средства рег. №RB *****/25.03.2014г. в графа „РАЗРЕШАВАМ [заемана длъжност] НА СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД“.

Св.Б. отново подписал искането за използване на специални разузнавателни средства, с което за четвърти път удостоверил, че дирекцията разполага с техническа възможност и човешки ресурс за прилагане на това СРС и представил документите на [заемана длъжност] на Д.-св.П.. Св.П. се запознал с искането и разрешението от [заемана длъжност] на СГС за използване на СРС и издал писмено разпореждане за прилагането им, съобразно чл.16, ал.2 от ЗСРС, като на 26.03.2014г. положил подпис в графа „РАЗПОРЕЖДАМ [заемана длъжност] НА Д.“.

На 26.03.2014г. свидетелите М. и Н. се запознали с искане за продължаване използване на специално разузнавателно средство с рег. №RB *****/25.03.2014г. за срок от 120 дни, считано от 30.03.2014г. по описа на Дирекция „Вътрешна сигурност“- МВР, с разрешението от органа по чл.15, ал.1 от ЗСРС и с писменото разпореждане по чл.16, ал.2 от ЗСРС.

На 27.03.2014г. (два дни след даденото от подсъдимата Я.-М. четвърто разрешение за прилагане на СРС по отношение на А. „ЦПР”) от подсъдимия Т. П. К. бил изготвен доклад за прилаганите СРС по първите две искания от 12.09.2013г. и от 12.11.2013г. с рег. №**/27.03.2014г. на Дирекция „Вътрешна сигурност“-МВР.

В срока на последното разрешено използване на СРС, свидетелите М. и Н. посетили на 19.06.2014г.-20.06.2014г. ОД на МВР-[населено място] и поискали да им бъде осигурен достъп до стаята на системния оператор - св.С. М., в която останали около час и половина.

На 28.07.2014г. св.Б. уведомил [заемана длъжност] на Дирекция „Вътрешна сигурност“-МВР - подсъдимия К., че експлоатацията на СРС е прекратена, поради изтичане срока на съдебните разрешения, а на 05.08.2014г. документите били върнати на заявителя.

На 26.08.2014г. бил изготвен Доклад до СГС за прилагането на разрешените на 28.01.2014г. и на 25.03.2014г. специални разузнавателни средства с рег. №**/26.08.2014г. на Дирекция „Вътрешна сигурност”-МВР от новия В. [заемана длъжност] на Дирекция „Вътрешна сигурност” И. М.. В периода от 16.09.2013г. до 27.07.2014г., при употребата на специални разузнавателни средства от СДТО-Д. не са събрани доказателства и данни, че служители на МВР осъществяват нерегламентиран достъп до автоматизираните информационни системи и извършват манипулиране на информацията, съдържаща се в базата данни.

Изложената фактическа обстановка въззивният съд, също като първоинстанционния, приема за установена най-вече въз основа на многобройните писмени доказателства и доказателствени средства, които съдът цени, доколкото са изготвени по надлежния ред и при спазване на изискванията за документооборота в СГС, Д. и МВР. Съдът цени и събраните от първата инстанция и при проведеното въззивно съдебно следствие гласни доказателства, приетата по делото експертиза, както и веществените доказателства по делото, приложени в папка ППО „Ч.”, която не следва да се описва отделно, доколкото съдържащите се в нея документи все още са класифицирани по реда на ЗЗКИ.

Доказателствената съвкупност, въз основа на която съдът прави своите изводи за фактите (респ. и за приложимото право) включва:

1. Обясненията на подсъдимата В. Я. Я.-М., дадени пред въззивния съд, като в тези обяснения се съдържат факти относно организацията на регистратурата за класифицирана информация на СГС в процесния период и за практиката по разрешаване (отказване на разрешение) по прилагане на СРС в Софийски градски съд в периода 2013г.-2014г., който се инкриминира по делото. Съдът не възприема за достоверни единствено твърденията на подсъдимата, че не е имала знанието, че разрешава прилагането на СРС по отношение Автоматизираната информационна система „ЦПР” за срок, надвишаващ 6 месеца, които възприема като израз на упражняване на право на защита чрез дадените обяснения. Причините за това ще бъдат изложени по-долу в настоящето решение.

2. Показанията на свидетелите Я. И. Ц., И. Й. Д., Д. И. К., Е. С. Е., И. Д. Б., М. Б. М., Т. Н. Н., М. В. А., Ц. Й. Й., Ц. П. К., В. В. С., В. Б. П., И. К. Г. (четени в съдебно заседание по реда на чл.281, ал.5 вр. ал.1, т.5 НПК), М. Г. Д., Н. С. И., Ч. С. Н., В. И. А., С. Г. М., Д. Т. Р., Я. Х. Н.-Д., М. К. П., Р. А. Г. (прочетени в съдебно заседание по реда на чл.281, ал.5 вр. ал.1, т.5 НПК), К. Ж. П., А. Н. К., А. Г. С., М. Б. В., Г. Г. Б., М. Б. Т., И. Ц. Д., И. Т. К., К. К. Л., Д. И. К., Б. Д. И., Г. Д. Н., К. Г. Б., К. М. К., Б. С. С., С. Г. Д., В. Г. Д., Н. В. Т. и Ц. Д. А..

Тези свидетелски показания като цяло са относими към предмета на доказване, макар и голяма част от тях да са свързани с начина на

организация на информационната дейност в системата на МВР, а не пряко с действията на подсъдимите К. и Я.-М., доколкото организацията в МВР е пряко свързана както с причините за разрешаване прилагането на СРС, така и с възможността А. „ЦПР“ да бъде обект на прилагане на СРС, което прокуратурата счита за невъзможно.

По делото като свидетели са разпитани и лицата А. П. А., С. С. Л., Б. И. Р., но техните показания нямат никаква информативна стойност за фактическата страна на делото, доколкото не възпроизвеждат релевантни факти и лични впечатления, а обстоятелства, които са им станали известни по произведен начин от документи, приложени по делото в своя оригинален (или заверен по съответния ред) вид.

3. От заключението на техническа експертиза (т.9, л.3-л.23 от досъдебното производство), ведно с разясненията, направени от вещите лица при отговора на въпросите на страните и съда в съдебното заседание на 10.12.2015г.

Част от заключението на тази експертиза касае въпроси без връзка с предмета на доказване по делото или по въпроси, за които няма повдигнати обвинения (напр. на свидетелите М. М. и Т. Н.), но самата експертиза е комплексна и отговаря на редица въпроси, свързани с предмета на делото и по тази причина настоящият състав цени заключението като надлежно изготвено от безпристрастни и компетентни вещи лица.

В т.14 от ДП е приложена компютърна експертиза, която се отнася до въпроси, свързани с Постановлението на СГП от 13.05.2015г. за отделяне на материали от делото и правилно тази експертиза не е била приобщена от първата инстанция, а направените за тази експертиза разноски, макар и включени в приложението към обвинителния акт, не са възложени на подсъдимите.

4. От писмените доказателства и доказателствени средства събрани на досъдебното производство и от първата инстанция:

- от т.1 на досъдебното производство - извлечение от Доклад за извършена проверка в Дирекция „Сигурност“-МВР - л.20-л.25, писмо на Н.СРС - л.27-л.34, писмо на МВР за изпращане на ППО-Ф „Ч.“ - л.36, писмо [фирма] със справка за телефон №[ЕГН] - л.37-л.45, писмо [фирма] със справка за телефон №[ЕГН] - л.46-л.48, писма на [фирма] - л.49-л.50 и л.52, л.57, писмо на [фирма] с диск за телефонни номера - л.51, писма на [фирма] - л.54-л.56, л.58, писмо на [фирма] - л.59, писмо на ДА „НС“ - л.74;

- от т.3 на досъдебното производство - декларация за семейно и материално положение на подсъдимия К. - л.8-л.9, определение на СГС - л.10-л.11;

- от т.4 на досъдебното производство - писмо МВР - л.1-л.2, Заповед №812-65/12.02.2015г. - л.3, кадрови справки - л.4-л.100;

- от т.5 на досъдебното производство - писмо №316/21.04.2015г. на СГС с документи за подсъдимата Я.-М. - л.1-л.4 (вкл. акт за встъпване в СГС - л.2, акт за заемане на административна длъжност - л.3, решение за ранг „[заемана длъжност] във ВКС и ВАС” - л.4), писмо №142/17.02.2015г. на СГС със заповеди и други документи организация по СРС в СГС - л.6-л.14, писмо на В. с приложени документи за организацията на МВР - л.18-л.85 (вкл. Инструкция за оперативния отчет в МВР - л.20-л.33, Инструкция за реда за използване, осигуряване и прилагане на СРС от службите на МВР и изготвяне на В. - л.34-л.51, Заповед №12/20.01.2012г. на Д.-МВР за контрол и координация по използване на СРС в МВР - л.52-л.61, Правила за прилагане на ЗСРС в МВР - л.63-л.71, Заповед №Из-2451/28.01.2013г. за реда за съгласуване на исканията за СРС - л.72-л.73, Правила за координация и взаимодействие между П. и МВР по водени оперативни дела - л.78-л.82, Писмо №РД-31-5229/24.06.2014г. на ДАТО - л.83-л.85);

- от т.6 на досъдебното производство - Писмо №РД-89/19.02.2015г. на Д. с документи - л.3-л.8 (вкл. Указания на [заемана длъжност] на СГС до Д. - л.5-л.6), Писмо №6-211/18.02.2015г. на Д. с документи за прилагане на СРС по инкриминираните разрешения - л.9-л.73 (вкл.Указания за прилагане на ЗСРС от Д. - л.30-л.36, заповеди за прилагане на СРС в Д. - л.37-л.42, Заповед за осъществяване на контрол по прилагане на СРС в СДТО-Д. - л.43-л.45, заповеди СДТО - л.46-л.54, Вътрешни правила на отдел „Управление на СКА” - л.55-л.66), Писмо №АИ-409/20.03.2015г. на Д. с документи за проведени командировки на св.М. Б. М. и св.Т. Н. Н. в страната - л.74-л.112;

- от т.7 на досъдебното производство - писмо Д „КИАД“ за заповеди и документи за външни за МВР лица с достъп до А. - л.1-л.2, докладна записка - л.3, заповед от 16.07.2013г. - л.4-л.5 и л.6, писмо Д. - л.7, протоколи и кореспонденция МВР-Д. - л.8-л.31, л.40-л.42, заповед за утвърждаване на „Вътрешни правила ... за контрол върху достъпа до А. ...“ и правилата - л.32-л.37, изменения в Инструкция за достъп на Д. до А. - л.38-л.39, справка за достъп и потребителски имена - л.50-л.90 (вкл. справки за подсъдимия К. - л.57-л.71 и л.81-л.86, заповед за достъп на служители от МВР до А. - л.89-л.90);

- от т.8 на досъдебното производство - писмо №154/23.02.2015г. на СГС (свечение кой е подписал разрешенията) - л.2-л.4, писмо №1806/09.03.2015г. на САС (за отпуските на подсъдимата Я.-М.) - л.6, писмо №129/10.02.2015г. на СГС (за предоставяне на копия от регистъра на СГС за СРС) - л.8, копия от регистъра на СГС за СРС - л.9-л.149;

- от т.9 на досъдебното производство - справка Дирекция „Инспекторат”-МВР - л.25-л.79, докладна записка Дирекция „Вътрешна сигурност”-МВР - л.81-л.82, Писмо Дирекция „К.”-МВР - л.83-л.84, Писмо Дирекция „К.”-МВР - л.85;

- от т.10 на досъдебното производство - писмо ГД НП"-МВР с документи за св.И. К. Г. - л.1-л.64;
- от т.11 на досъдебното производство - Писмо МВР за достъп до системата с паролите и приложения и разпечатки за достъпа;
- от т.12 на досъдебното производство - писмо ДА „НС” - л.2, писмо ДА „НС” с кореспонденция по повод СРС - л.3-л.50,
- от т.13 на досъдебното производство - писмо Дирекция „Човешки ресурси” МВР с кадровото досие на подсъдимия К. - л.1-л.9, справка за наградите на подсъдимия К. - л.10, писмо Дирекция „Вътрешна сигурност”-МВР с организационни документи и длъжностни характеристики - л.11-л.43, писмо МВР с документи за ЦПР - л.46-л.169 (Инструкция за ЦПР - л.51-л.62, Инструкция за информационните фондове на МВР - л.65-л.79, кадрови справки - л.141-л.169);
- папка ППП „Ч.”
- от т.1 на съдебното производство - разпечатка от „К. Z” на доклад на Н.СРС - л.74-л.82, разпечатка от сайта на Н.СРС с указания №ИД-ВИ-48/29.01.2015г. - л.83-л.84, писмо №МК-662/26.10.2015г. на Н.СРС - л.301
- от т.2 на съдебното производство - писмо №1187/10.12.2015г. на СГС с приложени описи от кореспонденция на СГС - л.174-322

Останалите писмени документи не са свързани с предмета на делото и са свързани с отделените материали с Постановлението от 13.05.2015г. на СГП (т.1, л.83 ДП) или с факти, които нямат отношение към повдигнатите обвинения.

В описаната доказателствена съвкупност като цяло не са налице съществени противоречия относно редица обстоятелства, които се установяват по категоричен и несъмнен начин както от свидетелските показания, така и от писмените документи.

В тази насока въззивният съд изцяло споделя и доказателствения анализ на първата инстанция по отношение на значението на свидетелските показания, съпоставени с писмените документи, както и за значението на писмените документи, свързани с прилагането на СРС по ППО „Ч.” и отразяването на исканията в регистъра на СГС.

Не следва да се преповтаря и анализа, направен от първата инстанция на показанията на част от свидетелите, които, наред със свои възприятия, възпроизвеждат мнения и изводи - св.Ц. Й., св.П., св.С. и пр.

Важно е да се посочи, че свидетелските показания на разпитаните свидетели М. Г. Д., Н. С. И., Ч. С. Н., В. И. А., С. Г. М., Д. Т. Р., Я. Х. Н.-Д., М. К. П., Р. А. Г. (прочетени в съдебно заседание по реда на чл.281, ал.5 вр. ал.1, т.5 НПК), К. Ж. П., А. Н. К., А. Г. С., М. Б. В., които се отнасят до начина на процедиране с информационните масиви на МВР и начина на достъп до тези масиви, са еднопосочни и отговарят и на заключението на техническата експертиза, приета по делото.

Тези свидетелски показания съвпадат и с представените писмени документи и вътрешноведомствени (за МВР) правила, инструкции и заповеди, поради което въззивният съд възприема, че тези показания отразяват достоверно фактите, така както са били възприети от тези свидетели.

По отношение показанията на св.В., с чийто акаунт и парола е било направено заличаване на криминалистичната регистрация на св.Г. в ИРПС-[населено място] и по-късно достъпа от страна на подсъдимия К. за проверка на вписванията за същия този свидетел, съдът намира, че тези показания са последователни и логични, като съвпадат и с писмените документи за това, че е ползвала отпуск в деня на заличаването - 22.10.2013г. и със заключението на техническата експертиза за това, че достъпът на 12.11.2013г. не е осъществен от работно място на ОД на МВР-[населено място], а от работно място в Дирекция „Вътрешна сигурност”-МВР-С..

Действително, както защитата на подсъдимия К. набляга в жалбата и в пледоарията пред въззивния съд, няма преки доказателства за това, че подсъдимият К. е направил дистанционния достъп на 12.11.2013г., за който той е обвинен. Никой не е присъствал лично на този достъп, освен самия подсъдим, което е напълно нормално при извършване на противоправно деяние от ръководен служител на структура, която има за цел да предотвратява и преследва подобни деяния.

В същото време цялата поредица действия на подсъдимия и събраните косвени доказателства в своята цялост водят до единствения и несъмнен извод за това, че именно подсъдимият Т. П. К. е извършил компютърното престъпление.

На 12.11.2013г. подсъдимият Т. П. К. е бил на своето работно място - именно на тази дата той е подписал едно от исканията до СГС за разрешаване продължаване прилагането на СРС по отношение на А. „ЦПР” - това с **/12.1.2013г. на Дирекция „Вътрешна сигурност”-МВР, както и справка към това искане. Достъпът до компютъра е осъществен с потребителското име на подсъдимия, което му е било надлежно съобщено от [заемана длъжност] на „К.”-МВР (писмо в т.11, л.8 от ДП) с неговата уникална и известна само на него парола (паролата, дадена на 28.06.2013г. е била сменена съобразно изричните указания при предоставянето ѝ), достъпът е осъществен от работното място, което е било конфигурирано като лична работна станция (компютър) в кабинета на [заемана длъжност] на Дирекция „Вътрешна сигурност”-МВР в работното време - 14.05.53 часа, като няма никакви доказателства трети лица да са имали достъп до паролата и кабинета на [заемана длъжност] на Дирекция „Вътрешна сигурност”-МВР.

Заключението на техническата експертиза и разясненията, направени от вещите лица пред първата инстанция, изключват категорично

възможността някое друго лице, освен подсъдимият К., да е имало дистанционен достъп до неговото работно място и до неговата парола. Генерираният при достъпа IP адрес отговаря на адресите на Дирекция „Вътрешна сигурност“-МВР.

Не отговаря на истина защитното твърдение, че не е имало нужда подсъдимият К. да използва чужда парола и акаунт, за да провери записите в ИРПС за св.Г.. Напротив - към 12.11.2013г. подсъдимият К. не е имал достъп до А. „ЦПР“, защото такъв му е даден едва на 13.01.2014г. с писмо №RB*****/13.01.2014г., а и тогава не му е бил даден достъп до нито една от ИРПС на територията на страната. По тази причина за подсъдимия К. не е имало друга възможност да провери дали е заличена полицейската регистрация на св.Г. в ИРПС-[населено място], освен да се възползва от паролата на св.В. и от нейния акаунт.

Съвсем друг е въпросът защо подсъдимият К. няма обвинение за заличаването на полицейските регистрации на св.Г., което всъщност е единственият установен резултат от прилагането на СРС по ППО „Ч.". Този въпрос е изцяло от конституционно установената компетентност на Прокуратурата на Република България и тя не е повдигнала такова обвинение, поради което подсъдимият К. следва да носи отговорност именно за престъпление по чл.319а, ал.4 вр. ал.1 НК, доколкото няма по-тежко повдигнато обвинение.

От тази гледна точка е необяснимо и не може да се коментира и развитото в протеста подробно твърдение за наличието на обща цел в подсъдимия К. и подсъдимата Я.-М. да предоставят облага на св.Г. чрез заличаване на полицейските му регистрации чрез „кухи“ (според израза в допълнението към протеста - стр.2) сигнали, „фиктивни (по израза в допълнението към протеста - стр.2) проверки, „странни“ разрешения (по израза в допълнението към протеста - стр.3) на подсъдимата за прилагане на СРС. Прокуратурата е имала достатъчно възможност да формулира своите обвинения и да докаже своите тези в открит и състезателен процес, а не да създава внушения чрез твърдения, които не могат да бъдат предмет на доказване в настоящия наказателен процес поради липсата на съответни обвинения.

Както вече беше посочено, въззивният съд възприема за достоверни обясненията на подсъдимата В. Я. Я.-М. относно начина на организиране на работата в Р. на СГС по отношение постъпването на искания за разрешаване (продължаване) използването на специални разузнавателни средства. Тези обяснения съвпадат с показанията на свидетелите В. Г. Д., Н. В. Т., Ц. Д. А. - служители на СГС-Р. в процесния период. Организацията на работа се установява и от приложените към досъдебното производство документи, както и от получените въз основа на определението на първата инстанция издавателни описи. Всички посочени документи, показания и обяснения показват начина на

процедирани при постъпване в СГС на искане от компетентен орган по чл.13, ал.1 и ал.2 ЗСРС.

Организацията на работа в регистратурата за класифицирана информация на СГС към инкриминирания период е позволявал допускане на грешки, особено що се отнася до сроковете за прилагане на СРС, като се е разчитало изцяло на неуредените в ЗСРС (и наложени за удобство от практиката) т. нар. справки от органите, искащи СРС. Тази липса на организация се дължи изцяло на действията на подсъдимата В. Я. Я.-М. - [заемана длъжност] - [заемана длъжност] на СГС, която е следвало да установи такъв ред на работа, който да позволява на нея и на лицата, на които тя е била дала право да разрешават използването на специални разузнавателни средства - нейните заместници в процесния период да имат контрол върху направените искания и сроковете за прилагане на СРС.

Това принципно обаче не би могло да доведе до отговорност за подсъдимата Я.-М. за случайни или инциденти неумишлени грешки при осъществяване на правораздавателен контрол по отношение прилагането на СРС от органите, оправомощени за това.

В случая с Автоматичната информационна система „ЦПР” на МВР обаче настоящият казус е напълно различен.

Въззивният съд приема, че от доказателствата по делото по несъмнен начин е установено знанието на подсъдимата Я.-М. както за това, че дава разрешение за този уникален обект, за който да бъдат прилагани специални разузнавателни средства, така и за това, че нарушава максимално определения в чл.21, ал.2 ЗСРС срок за прилагане на специални разузнавателни средства и по този начин умишлено е нарушила задълженията си като орган по чл.15, ал.1 ЗСРС и е осъществила престъпния състав на чл.284в, пр.1 НК.

За този свой извод въззивният съд се опира на няколко съществени и категорично установени положения.

Подсъдимата Я.-М. е била наясно със задълженията си по ЗСРС и с изискванията на закона. Освен своя опит от многобройните разрешения на СРС в периода от 2011г. до 2013г., подсъдимата е изготвила и писма и указания до органите, които изготвят искания за прилагане на СРС Вж. писмата в т.6, л.5-л.6 от ДП и т.12, л.5-л.6 от ДП до Д., в които подсъдимата отправя редица указания за начина на оформяне на исканията за прилагане на СРС, вкл. има и позоваване на максималните срокове за прилагане на СРС и указания как а се оформят искания за продължаване на срока за използване на СРС..

Обектът на прилагане на СРС - Автоматична информационна система „ЦПР” - МВР е бил уникален като характеристики и като изисквания за прилагане на СРС. Нито преди разрешенията от 12.09.2013г., 12.11.2013г., 28.01.2014г. и 25.03.2014г., нито след тези разрешения подсъдимата не е давала разрешения за идентични, сходни или подобни обекти. Дори в регистъра на Р. на СГС, за разлика от всички останали обекти по чл.12,

ал.1, т.4 ЗСРС, този обект не е записан с посочване на законовия текст, а единствено и само с пълните си наименования.

За това, че подсъдимата Я.-М. е била наясно с уникалността на обекта и със сроковете за прилагане на СРС по отношение на този обект може да се съди и от обстоятелството, че за разлика от другите разрешения за прилагане на СРС във времето, огромна част от които са били разрешавани от заместниците на подсъдимата в СГС, за този обект и четирите разрешения са били дадени лично от подсъдимата, като от показанията на св.И. Б. може да се направи извод, че самата подсъдима, преди да издаде първото разрешение за прилагане на СРС по отношение на А. „ЦПР” е извършила проучване на възможността за прилагане на СРС към този специфичен обект и едва след като се убедила във възможността за прилагането на различните способи по чл.5-чл.10 ЗСРС, е издала първото разрешение.

От регистъра за СРС на СГС може да се направи и извод, че в периода септември 2013г.-март 2014г. исканията на Дирекция „Вътрешна сигурност”-МВР за разрешаване прилагането на СРС са били изключение - освен исканията по ППО „Ч.”, такива искания са правени по ППО „Д.”, ППО „Глутница”, ППО „Мрежата”, ППО 13/2014г., ППО „Регистратори”, ППО „Килимари”, по Д. 15-14/2013г. и по Д. 330/2014г. По този начин наред с уникалността на обекта е налице и изключителност на заявителя.

Основното съображение на въззивния съд да приеме, че подсъдимата Я.-М. напълно съзнателно е надвишила максималния срок за разрешаване на СРС по причини, които тя не посочи пред съда в своите обяснения, е самият начин на издаване на разрешенията за прилагане на СРС.

В случая от 28.01.2014г., когато искането е било за първоначално разрешение за прилагане на СРС (поради прекъсването във времето между приключването на срока по разрешението от 12.11.2013г. и искането от 28.01.2014г.), подсъдимата напълно законосъобразно е издала разрешение за продължаване на прилагането на СРС, независимо от липсата на отразяване в регистъра на СРС, воден в СГС за това, че става дума за продължаване по предишни разрешения.

На 25.03.2014г., независимо от посочването на това, че искането е за продължаване на разрешението за прилагане на СРС, подсъдимата е издала разрешение, оформено като такова за първоначално прилагане на СРС. За разлика от предишните разрешения от 12.11.2013г. и от 28.01.2014г., в които изрично и съобразно изискванията на ЗСРС е посочено, че става дума за продължаване на прилагането на СРС, в това разрешение от 25.03.2014г. никъде не е посочено, че става дума за продължаване на срок по вече дадено разрешение, независимо от това, че и в искането на Дирекция „Вътрешна сигурност”-МВР, разписано от подсъдимата Я.-М. изрично е посочено, че то е за продължаване на срок за прилагане на СРС,

както и в справката е посочено предходното издадено разрешение от 28.01.2014г.

Изцяло защитна версия според настоящия състав е твърдението на подсъдимата за липса на възможност да бъде извършена проверка на сроковете по издадените разрешения. В регистъра на СГС за разрешени СРС е напълно достъпна проверката по уникалното име на обекта, за който се издава съответното разрешение. В СГС се съхранява и вторият екземпляр от разрешението от 28.01.2014г., в което изрично е посочено, че това разрешение е за продължаване прилагането на СРС спрямо същия обект с още 60 дни и простата сметка показва, че едно продължение от 60 дни (което значи, че е имало предходно разрешение) с разрешение за още 120 дни надхвърля при всички положения установения в чл.21, ал.2 ЗСРС срок от шест месеца общо (183 дни в общия случай).

По тези причини въззивният съд, също като първата инстанция намира, че подсъдимата Я.-М. е знаела, че извършва нарушение на чл.21, ал.2 ЗСРС с даването на разрешението от 25.03.2014г. и именно по тази причина е оформила своя акт като ново разрешение.

В тази насока няма никакво значение кога в СГС е постъпил доклада от 27.03.2014г. на подсъдимия К. за резултата от прилагането на СРС по разрешенията от 12.09.2013г. и от 12.11.2013г. Дори това би представлявало самостоятелно нарушение на изискванията на чл.29, ал.7 ЗСРС, доколкото този доклад е изготвен повече от два месеца след изтичане на срока по разрешението от 12.11.2013г. и подсъдимата Я.-М. е следвало да го изиска, ако не е знаела, че всъщност е продължила разрешението за прилагане на СРС и след определения в разрешението от 12.11.2013г. срок, което тя не е сторила, поради обстоятелството, че е била напълно наясно с това, че продължава прилагането на СРС по отношение на обекта А. „ЦПР”.

Всичко изложено мотивира въззивният съд да възприеме за обосновано становището на първата инстанция, че с разрешението си от 25.03.2014г. и по начина на оформяне на това разрешение, подсъдимата В. Я. Я.-М. е нарушила изискванията на чл.21, ал.2 ЗСРС и умишлено е извършила престъпление по чл.284в, пр.1 НК.

При така установената фактическа обстановка и с оглед на изложените съображения по отношение на събраните доказателства и тяхната относимост и достоверност, въззивният съд счете, че правните изводи на първата инстанция съответстват на закона и присъдата на градския съд е напълно правилна и законосъобразна както в осъдителната, така и в оправдателната ѝ части.

На първо място трябва да се посочи, че доколкото съставите на престъпленията по чл.311, ал.1 НК и по чл.284в НК са бланкетни

наказателноправни състави и препращат към законови текстове извън наказателното право, съобразно общото правило за запълването на бланкетния наказателен състав се прилагат законовите и подзаконовите норми, които са действали към датата на инкриминираното деяние, а не последващите им изменения, тъй като лицата са били длъжни да съобразяват своето поведение с действащия закон, а и спрямо запълващите норми не се прилага чл.2, ал.2 НК, тъй като те не представляват наказателен закон по смисъла на този текст (българското наказателно право е изцяло кодифицирано в НК). Последвалите изменения или отмяна на норми извън наказателното право могат да се съобразяват от наказателния съд единствено при оценка на това дали няма промяна в обществената опасност за съответните защитени правоотношения и виждането на законодателя по въпроса.

По тази причина въззивният съд навсякъде, където посочва текстове от ЗСРС или от други закони има предвид действащите редакции към инкриминирания по делото период 12.09.2013г.-25.03.2014г., а не последващите редакции.

На второ място трябва да се посочи, че съдът не може да коментира твърденията в протеста за общност на деянията на подсъдимия К. и подсъдимата Я.-М. от субективна страна, доколкото такива обвинения не са били повдигнати пред първата инстанция и не са били предмет на разглеждане по делото. В обвинителния акт няма твърдения в тази насока, пред първата инстанция не е правено изменение на някое от обвиненията на подсъдимите по реда на чл.287 НПК и обосноваването в протеста на подобна връзка между подсъдимите е произволно и в разрез с изискванията на НПК за яснота на обвинението, като се правят внушения, нямащи общо с наказателния процес.

1. За обвинението срещу подсъдимия Т. П. К. за извършено престъпление по чл.311, ал.1 НК вр. чл.26, ал.1 НК:

Съставът на чл.311, ал.1 от НК предвижда, че длъжностно лице, което в кръга на службата си състави официален документ, в който удостовери неверни обстоятелства или изявления, с цел да бъде използван този документ като доказателство за тия обстоятелства или изявления, носи наказателна отговорност.

Съгласно чл.93, т.5 НК „официален документ” е този, който е издаден по установения ред и форма от длъжностно лице в кръга на службата му или от представител на обществеността в кръга на възложената му функция.

Подсъдимият К. е имал качеството на „длъжностно лице” по смисъла на чл.93, ал.1, б.,„а” НК. Със Заповед №К-6983/26.06.13г. на Министъра на вътрешните работи подсъдимият е назначен на длъжност „[заемана длъжност] I степен” на Дирекция „Вътрешна сигурност”-МВР. В това си

качество той е бил и орган по чл.13 ЗСРС, имащ право да иска разрешаването на употребата на СРС.

Подсъдимият Т. П. К. е оправдан от първата инстанция по внесеното в съда обвинение за продължавано престъпление по чл.311, ал.1 НК вр. чл.26, ал.1 НК относно шест отделни случая на невярно документиране по смисъла на чл.311 НК.

Въззивният изцяло споделя извода на първата инстанция, че това обвинение е поначало несъставомерно.

Инкриминираните по пункт 4 и пункт 6 от обвинението справки, приложени към исканията за прилагане на СРС, изготвени от подсъдимия К. не представляват официални документи по смисъла на чл.93, т.5 НК, доколкото те не са предвидени в нито един закон или подзаконен нормативен акт като документи, които следва да бъдат издавани от длъжностни лица в кръга на службата им. Налагането от практиката на този вид документиране не може да попълни законовата празнина в ЗСРС по отношение на сведенията, които са се съдържали в справките, прилагани към исканията за издаване на разрешение за прилагане на СРС. Тази законова празнота е довела до изменението в чл.15, ал.2 ЗСРС от бр.42/2015г. на ДВ, но не води до извода, направен в протеста, че справките, макар и да не били предвидени в нормативен акт, всъщност се явявали своего рода официални документи и покривали изискванията на закона да бъдат предмет на лъжливо документиране.

В наказателното право е недопустимо разширително тълкуване на закона в случаите, когато чрез такова разширително тълкуване се създава основание за носене на наказателна отговорност. Наказателният закон следва да се тълкува стриктно и доколкото дефиницията на чл.93, т.5 НК е пределно ясна по отношение на това кой документ може да бъде официален, ясно е, че инкриминираните справки не представляват официален документ и не могат да бъдат предмет на престъпление по чл.311, ал.1 НК.

Абсолютно идентично е и положението с инкриминираните четири броя искания за разрешение за прилагане на СРС, изготвени от подсъдимия К.. Самата същност на искането като документ, установен в чл.14, ал.1 ЗСРС (в редакцията към инкриминирания период) го определя като диспозитивен документ съобразно дефиницията, дадена в т.7 (и мотивите) на ППВС №3/1982г. Искането за прилагане на СРС представлява първично изявление на автора на документа, в което е изразено разпоредително действие - да се сезира съответния компетентен по смисъла на чл.15 ЗСРС орган с искане да бъде дадено разрешение за прилагане на СРС.

Липсата на удостоверителен характер на искането по чл.14, ал.1 ЗСРС като документ е била очевидна при старата редакция на чл.15, ал.2 ЗСРС (бр.70/2013г.) съобразно която органът може да поиска от заявителя да получи всички материали, на които се основава искането и е още по-

очевидна при новата редакция на чл.15, ал.2 ЗСРС (след инкриминирания период - от ДВ, бр.42/2015г.), с която за заявителя е създадено задължение да представи на органа по чл.15, ал.1 ЗСРС всички материали, на които основава своето искане.

По тази причина искането за даване разрешение за прилагане на СРС, дори в своята мотивна част няма и не е имало към периода 12.09.2013г.-25.03.2014г. (инкриминиран по делото), доказателственото значение, изисквано от чл.311, ал.1 НК за наличие на лъжливо удостоверяване.

Обстоятелството, че органът по чл.15, ал.1 ЗСРС може да извърши проверка на твърденията, изложени в искането по чл.14, ал.1 ЗСРС и по никакъв начин не е обвързан от тези твърдения, категорично сочи на характера на искането като диспозитивен документ и изключва възможността това искане да може да обоснове наказателна отговорност по чл.311, ал.1 НК.

Още повече в конкретния случай исканията, изготвени на 12.09.2013г., 12.11.2013г., 28.01.2014г. и 25.03.2014г. формално отговарят на истината, доколкото всички посочени в тях факти и документи са съществували в обективната действителност и са отразени правилно в тези искания. Съответните документи са се намирали в ППО „Ч.” и са имали точно това съдържание, което е било посочено в съответните искания, подписани от подсъдимия К..

В протеста си прокуратурата излага твърдения, които не е инкриминирала по съответния ред с обвинения, доколкото всички твърдения, въз основа на които се прави извод за невярност на изложените в исканията обстоятелства, свързани с образуването и необходимостта образуването на ППО „Ч.”, по своята същност представляват обвинения за нарушаване на служебни задължения от страна на подсъдимия К. и неговите подчинени - св.Ц. и св.Д., както и от св.М. и св.Н., прилагали СРС по вече дадените разрешения по тази разработка. Такива обвинения обаче прокуратурата не е повдигала и не е поддържала, поради което и настоящият съдебен състав не може да изследва подобни нарушения, тъй като по този начин би излязъл извън своята роля на решаващ орган в наказателния процес и да наруши принципа на състезателност като вземе страна в процеса.

Действително практиката познава т. нар. комплексни документи, при които на една материална основа или дори в един документ се съдържат както диспозитивни, така и удостоверителни документи (части), вкл. създадени от един автор - типичен пример представлява съдебният протокол, който е удостоверителен документ за извършените в съдебно заседание действия, но и диспозитивен документ по отношение на постановените в това съдебно заседание протоколни определения, в които се изразява волята на съда. Искането за разрешение за прилагане на СРС обаче не представлява такъв документ, доколкото на това искане законът,

и практиката не придават доказателствена сила, респ. няма удостоверително значение за доказване на изложените в него твърдения. По тези съображения изводът на първата инстанция за това, че подсъдимият Т. П. К. не е извършил престъпление по чл.311, ал.1 НК вр. чл.26, ал.1 НК е напълно верен и законосъобразен и оправдаването на този подсъдим по това обвинение отговаря на изискванията на чл.303 НПК и чл.304 НПК.

Цитираната от първата инстанция съдебна практика на редица състави на ВКС е константна и непроменлива във времето, съобразена е с ППВС №3/1982г. и се споделя и от настоящия съдебен състав. Като всяка съдебна практика тя не може да бъде пряко приложена към конкретния случай, защото се отнася до други събития от действителността, но в тази практика е отразено последователното разбиране на ВКС за същността на невярното удостоверяване по чл.311, ал.1 НК и разграниченията между диспозитивни и удостоверителни документи.

По тези съображения протестът срещу оправдаването на подсъдимия Т. П. К. за извършено престъпление по чл.311, ал.1 НК вр. чл.26, ал.1 НК е неоснователен и присъдата на градския съд следва да се потвърди в тази нейна част.

2. За обвинението срещу подсъдимия Т. П. К. за извършено престъпление по чл.319а, ал.4 вр. ал.1 НК:

От обективна страна - на 12.11.2013г. в [населено място] от работна станция (компютър), регистрирана и конфигурирана в мрежата за предаване на данни на МВР с име [електронен адрес] и IP *** с дефинирания му достъп - потребителски идентификатор [п. ид.] и персонална парола, предоставени му от Началник отдел „Информационни системи” - Дирекция „К.”-МВР съгласно заповед на Главния секретар на МВР, подсъдимият Т. П. К. е използвал компютърни данни, като се включил в домейна на МВР (домейн) и в 14.05.53 часа с паролата на М. Б. В. - системен администратор в сектор „КИАД”-ОД-МВР-[населено място] и осъществил достъп до компютърни данни чрез въвеждане на заявка за справка по ЕГН [ЕГН] за св.И. К. Г. от компютърната система - „Интегрирана регионална полицейска система-[населено място]” без разрешение на Началник отдел „Информационни системи - Дирекция „К.”-МВР като деянието е извършено по отношение на защитена от Закона за защита на личните данни тайна.

От подсъдимия К. не може да се търси отговорност за по-тежко престъпление, доколкото няма повдигнато такова обвинение пред първата инстанция.

Легална дефиниция на понятието „компютърни информационни данни” се съдържа в чл.93, т.22 от НК. Компютърни информационни данни е всяко представяне на факти, информация или понятия във форма, подаваща се

на автоматична обработка, включително такава програма, която е в състояние да направи така, че дадена компютърна система да изпълни определена функция.

„Интегрирана регионална полицейска система – [населено място]” (ИРПС) съдържа компютърни данни, а и паролата за достъп на св.М. В., използвана от подсъдимия К. за неговия нерегламентиран достъп до сведенията за св.Г., представлява „компютърни данни” по смисъла на цитираната разпоредба.

Тези данни са се съхранявали на компютърната система [електронна поща], тъй като сървърът е отделно устройство, което в изпълнение на определена програма, осигурява автоматична обработка на данни.

Използването на данните е нерегламентирано, защото то е станало без разрешение, което е предвидено в случая в системата на МВР като условие за осъществяване на достъп до данните в ИРПС. Необходимо и индивидуално разрешение за всеки отделен служител, което се издава от оправомощените лица - [заемана длъжност] дирекция „К.”-МВР. Такова разрешение подсъдимият К. никога не е имал.

Съгласно чл.2, ал.1 ЗЗЛД: „Лични данни са всяка информация, отнасяща се до физическо лице, което е идентифицирано или може да бъде идентифицирано пряко или непряко чрез идентификационен номер или чрез един или повече специфични признаци”. С оглед на тази дефиниция, несъмнено информацията в ИРПС-[населено място] съставлява „лични данни” и като такава се явява защитена от разпоредбите на ЗЗЛД.

Съгласно чл.4, ал.1 от ЗЗЛД обработването на лични данни е допустимо само в случаите, когато е налице поне едно от следните условия

- обработването е необходимо за изпълнение на нормативно установено задължение на администратора на лични данни;
- физическото лице, за което се отнасят данните, е дало изрично своето съгласие;
- обработването е необходимо за изпълнение на задължения по договор, по който физическото лице, за което се отнасят данните, е страна, както и за действия, предхождащи сключването на договор и предприети по негово искане;
- обработването е необходимо, за да се защитят животът и здравето на физическото лице, за което се отнасят данните;
- обработването е необходимо за изпълнението на задача, която се осъществява в обществен интерес;
- обработването е необходимо за упражняване на правомощия, предоставени със закон на администратора или на трето лице, на което се разкриват данните;
- обработването е необходимо за реализиране на законните интереси на администратора на лични данни или на трето лице, на което се разкриват

данните, освен когато пред тези интереси преимущество имат интересите на физическото лице, за което се отнасят данните.

- Обработването на лични данни е допустимо (чл.4, ал.2 ЗЗЛД) и в случаите, когато то се извършва единствено за целите на журналистическата дейност, литературното или художественото изразяване, доколкото това обработване не нарушава правото на личен живот на лицето, за което се отнасят данните.

Чрез въвеждането на тези изисквания се дава пълна защитата на информацията, представляваща лични данни по смисъла на ЗЗЛД. Подсъдимият К. не е отговарял на нито едно от посочените условия за достъп до чужди лични данни, поради което е налице квалифициращия признак по чл.319, ал.4 НК деянието по чл.319а, ал.1 НК да е извършено по отношение на друга защитена от закона тайна.

Деянието е извършено от подсъдимия Т. П. К. при пряк умисъл, доколкото той е бил напълно наясно с противозаконността и забранеността на извършеното от него действие, знаел е, че използва чужд идентификатор за достъп до система, до която той не е имал право на достъп никога, съзнавал е, че информацията от която се интересува, е защитена от ЗЗЛД чужда лична тайна, и независимо от това е извършил неправомерния достъп до компютърните данни в компютърната система ИРПС като е направил проверка по ЕГН-то на свидетеля Г..

Тези съображения мотивират въззивния съд да приеме, че осъдителната присъда на първата инстанция срещу подсъдимия К. за извършено престъпление по чл.319а, ал.4 вр. ал.1 НК е законосъобразна и обоснована и жалбата срещу тази част на присъдата е неоснователна.

3. За обвинението срещу подсъдимата В. Я. Я.-М.:

Подсъдимата В. Я. Я.-М. има качеството длъжностно лице по смисъла на чл.93, т.1, б.,а” НК като на 17.05.2006г. с решение по Протокол №24/17.05.2006г. на В. тя е избрана за [заемана длъжност] в Софийски градски съд и встъпва в длъжност в този съд на 01.06.2006г., а с решение от 30.05.2011г. по Протокол №19/30.05.2011г. на В. подсъдимата е избрана за [заемана длъжност]-[заемана длъжност] на СГС и встъпва в тази длъжност на 01.06.2011г. и я изпълнява и към инкриминирания по делото период 12.09.2013г.-25.03.2014г. Като [заемана длъжност] на СГС подсъдимата има качеството на орган по чл.15, ал.1 ЗСРС и по тази причина може да бъде субект на престъпление по чл.284в НК.

Като [заемана длъжност] подсъдимата В. Я. Я.-М. е защитена от установения в чл.132, ал.1 от Конституцията на Република България функционален имунитет, който съобразно изричната редакция на текста в Конституцията обхваща не само правораздавателната дейност на [заемана длъжност]та (в най-общия смисъл - разрешаване на правни спорове), а всякакви служебни действия и постановени актове, свързани с

осъществяването на съдебната власт. Изключението, предвидено от Конституцията изрично е обвързано с установяването на това, че извършеното от [заемана длъжност] (респ. прокурора, следователя) представлява от умишлено престъпление общ характер.

Конституцията не ограничава кръга на действията, извършени по служба, които са защитени от функционалния имунитет на [заемана длъжност]та, но не ограничава и кръга на престъпленията, извършени при изпълнение на службата. Достатъчно е тези престъпления да са извършени по служба и да са умишлени престъпления от общ характер, за да отпадне защитата, предоставяна на съдиите, прокурорите и следователите от чл.132, ал.1 от Конституцията.

Престъплението по чл.284в НК е типично длъжностно престъпление, намиращо се в раздел II (Престъпления по служба) от Глава 8 (Престъпления против дейността на държавни органи, обществени организации и лица, изпълняващи публични функции) от Особената част на българския НК. Като типично престъпление по служба то може да бъде извършено единствено от лица, упражняващи държавна служба (вж. и т.3 и мотивите от ТР №2/2011г. на ОСНК на ВКС) и то от такива лица, които имат задължения, свързани с разрешаването или прилагането на специални разузнавателни средства. Престъплението е от общ характер и се преследва по общия ред, предвиден в НПК.

По тази причина настоящият съдебен състав приема, че при установяване на извършване на престъпление по чл.284в НК от страна на [заемана длъжност] и установяване на това, че престъплението е извършено при наличието на умисъл, съответният [заемана длъжност] не може да бъде защитен от своя функционален имунитет, доколкото влиза в действие изключението по чл.132, ал.1 от Конституцията на Република България.

Това важи и за настоящия случай, доколкото подсъдимата Я.-М. е обвинена именно за умишлено престъпление от общ характер, извършен при изпълнение на нейните служебни задължения и при наличие на посочените предпоставки тя не може да се ползва от защитата на имунитета си.

Подсъдимата Я.-М. е годен субект на престъпление по чл.284в НК, доколкото по чл.15, ал.1 от ЗСРС [заемана длъжност]ят на СГС е орган, оправомощен да дава разрешения за прилагане на специални разузнавателни средства при наличието на съответните предпоставки на закона за това.

Защитата, предоставяна от чл.284в НК на законосъобразното разрешаване и прилагане на специални разузнавателни средства произтича от изключително високата степен на засягане, която тези тайни средства за събиране на данни, нанасят на личния живот на лицата, попадащи под юрисдикцията на органите, които прилагат СРС. Засягането на тези най-лични и интимни права на личността е ограничено от изискванията на чл.8

от ЕКПЧ, чл.32 от Конституцията на Република България, чл.34 от Конституцията на Република България и редица други законови текстове. Това създава завишени изисквания към лицата, които са отговорни за контрола и прилагането на специални разузнавателни средства и особено към ръководителите на съдилища, които разрешават използването на специални разузнавателни средства, доколкото именно [заемана длъжност] е най-големия гарант за запазване правата, свободите и достойнството на личността.

В конкретния случай тези изисквания са дори завишени, доколкото обектът, за който е разрешено прилагането на специални разузнавателни средства - Автоматичната информационна система „ЦПР” съдържа чувствителни данни за стотици хиляди български граждани и прилагането на СРС по отношение на този обект би могло да засегне неограничен кръг лица.

При издаването на разрешение за използване на специални разузнавателни средства по отношение на този обект, подсъдимата Я.-М. е била наясно със своята отговорност и задължения, доколкото е заемала длъжност, за която е отговаряла на необходимите изисквания и е била запозната със своите права и задължения като [заемана длъжност] на Софийския градски съд, вкл. по отношение на правомощията си по ЗСРС.

При това положение въззивният съд, също като първата инстанция, счита, че с издаването на разрешението на 25.03.2014г. за използването на специални разузнавателни средства рег. №**/25.03.2014г. по описа на СГС спрямо Автоматизирана информационна система „ЦПР” за срок от 120 дни, считано от 30.03.2014г., подсъдимата В. Я. Я.-М. е извършила престъпление по чл.284в, пр.1 НК, доколкото противозаконно - в нарушение на ограничението по чл.21, ал.2 ЗСРС е разрешила използването на специални разузнавателни средства за срок, надхвърлящ със 120 дни максимално допустимия срок от шест месеца. Ограничението на срока за прилагане на специално разузнавателно средство по отношение на едно лице или един обект е едно от основните законоустановени положения за гарантиране на правата и свободите на българските граждани и нарушаването, при това напълно съзнателно, на забраната по чл.21, ал.2 ЗСРС представлява именно престъпление по чл.284в НК.

Деянието е извършено от подсъдимата В. Я. Я.-М. при пряк умисъл, доколкото тя е съзнавала, че дава разрешение за срок, надхвърлящ законоустановения, съзнавала е своите задължения и правомощия да откаже да даде разрешение за ново използване на СРС, но независимо от това е дала такова разрешение, като е предприела действия за привидното оформяне на разрешението като ново разрешение с цел да не бъде очевидно допуснатото закононарушение. По отношение на субективната страна важат всички изводи, направени при обсъждането на

доказателствата относно знанието на подсъдимата за това, че извършва престъпление и предприетото от нея.

В същото време въззивният съд е изцяло съгласен с първата инстанция в правния извод, че от доказателствата по делото не може да се направи извод за наличието на престъпни деяния при първите три разрешения от 12.09.2013г., 12.11.2013г. и от 28.01.2014г. в действията на подсъдимата Я.-М. и нейното оправдаване е логична последица от несъстоятелността на обвинителната теза, поддържана и в протеста.

Основното обвинение на прокуратурата е че обектът - Автоматизирана информационна система „ЦПР” не представлява възможен обект по смисъла на чл.12, ал.1, т.4 ЗСРС и респективно спрямо него не могат да бъдат прилагани способите по чл.5-чл.10 и документиране по чл.11 ЗСРС.

Тази теза е опровергана от обстоятелствата по делото, които по категоричен начин сочат на това, че по отношение на Автоматизирана информационна система „ЦПР” са били приложени поне два от способите - по чл.8 и по чл.10 от ЗСРС и са направени опити за документиране по чл.11 от ЗСРС.

Очевидно тезата на прокуратурата изхожда от това, че Автоматизирана информационна система „ЦПР” няма материален характер, а представлява усложнена електронна база данни. В този случай действително не би имало възможност да се прилагат способите по ЗСРС по отношение на тази система. Като всяка автоматична информационна система А. „ЦПР” се състои от хардуер, софтуер и бази данни и по отношение на материалните носители и обекти на системата - различните работни станции, от които се осъществява достъпа и контрола до системата, прилагането на СРС е напълно възможно. Възможно е и прилагане на СРС към неустановен кръг от лица, които извършват неправомерен достъп до тази система. Що се отнася до избирането на способите по чл.5-чл.10 ЗСРС за конкретните цели, за които са дадени разрешенията от подсъдимата Я.-М., това е въпрос на преценка на органа, прилагащ СРС. В случая св.И. Б. - ръководител на този орган изрично е преценил поне четири пъти, че има възможност от прилагане на специални разузнавателни средства по отношение на А. „ЦПР”, определил е лицата, които следва да ги приложат и е оставил на компетентността на тези лица да изберат техническите средства и оперативните способности, чрез които да изпълнят поставената задача. Както вече се посочи действията по прилагане на СРС не се инкриминират по делото и не са предмет на настоящето производство, но посоченото показва, че при издаването на разрешенията на 12.09.2013г., 12.11.2013г., 28.01.2014г. и 25.03.2014г. подсъдимата В. Я. Я.-М. не е излязла извън предмета на чл.12 от ЗСРС и не следва да носи наказателна отговорност за тази своя преценка.

Оценката на това дали са налице предпоставките на чл.3, чл.4 и чл.12 ЗСРС е предоставена на органа по чл.15, ал.1 ЗСРС - съответните [заемана длъжност] на съдилища, оправомощени да разрешават прилагането на специални разузнавателни средства и тази преценка е израз на техните основни функции в процедурата - да преценяват предпоставките за прилагане на СРС и да дават разрешение (отказ) за такова прилагане. Тази преценка на правоприлагащия орган е ограничена от закона и от евентуалната задължителна съдебна практика и доколкото в ЗСРС не се съдържа изрична забрана да се прилагат СРС по отношение на автоматизираните информационни системи на МВР, дадените разрешения от [заемана длъжност] В. Я. Я.-М. не съставляват престъпление по чл.284в НК с оглед на обекта на тези разрешения и способите, които са разрешени за прилагане.

Твърденията за нарушения на чл.14 ЗСРС и на чл.21, ал.3 ЗСРС (в редакциите към момента на твърдяните деяния), изложени в протеста, също се явяват неоснователни, доколкото тези текстове създават изисквания към органите, изготвящи искането и прилагащи специалните разузнавателни средства, като право на преценка от страна на органа по чл.15, ал.1 ЗСРС е дали тези изисквания са изпълнени. Тази преценка е самостоятелна и не подлежи на последващ контрол от друг орган, дори в рамките на наказателно производство, освен ако е очевидно погрешна и разкрива признаците на престъпен умисъл, което в случая не е така. Твърденията на прокуратурата за нарушения в текстовете на изготвените искания са оценъчни съждения, доколкото от формална страна всички искания (както беше посочено и при обсъждането на обвинението по чл.311, ал.1 НК спрямо подсъдимия К.) отговарят на критериите по чл.14, ал.1 ЗСРС, респ. на изискванията на чл.21, ал.3 ЗСРС, тъй като резултати от приложените СРС формално не е имало и е нямало как да бъдат посочени.

По всички изложени съображения въззивният съд намира, че присъдата на първата инстанция по отношение на подсъдимата В. Я. Я.-М. следва да се потвърди както в нейната осъдителна част, така и по отношение оправдаването на подсъдимата за престъпление по чл.284в, пр.1 НК вр. чл.26, ал.1 НК по отношение на деянията на 12.09.2013г., 12.11.2013г. и 28.01.2014г., оправдаването по обвинението подсъдимата да е допуснала нарушения на ЗСРС изразяващи се в това, че Автоматизирана информационна система „ЦПР” не може да е обект по смисъла на чл.12, ал.1, т.4 ЗСРС, че е невъзможно прилагането на способите по чл.5, чл.6, чл.7, чл.8, чл.9 и чл.10 и документиране по чл.11 ЗСРС, както и нейното оправдаване за неспазване на изискванията на чл.14 и чл.21, ал.3 ЗСРС. В тази насока както протеста на СГП (с допълнението му), така и жалбата на подсъдимата и защитата (с допълнителните бележки) са неоснователни.

По отношение на наказателната отговорност на двамата подсъдими въззивният съд намира следното:

А. За подсъдимия Т. П. К.:

За престъплението по чл.319а, ал.4 вр. ал.1 НК, за което подсъдимият Т. П. К. е признат за виновен, законът предвижда наказание лишаване от свобода от една до три години.

Подсъдимият К. е с чисто съдебно минало и по тази причина първата инстанция напълно законосъобразно е приложила по отношение на този подсъдим разпоредбата на чл.78а, ал.1 НК и го е освободила от наказателна отговорност с налагане на административно наказание.

Налице са всички предпоставки за това - подсъдимият К. не е осъждан, за извършеното от него умишлено престъпление е предвидено наказание до три години лишаване от свобода, от престъплението не са настъпили никакви имуществени вреди и не са налице пречките по чл.78а, ал.7 НК за освобождаване от наказателна отговорност.

При това положение замяната на наказателната отговорност с налагане на административно наказание е императивно установено от законодателя.

По отношение на размера на наложеното на подсъдимия Т. П. К. административно наказание глоба въззивният съд намира, че правилно е определена глоба от 3 000 лв. Налице е баланс на смекчаващите и отегчаващи обстоятелство, като наред с добрите характеристични данни по месторабота за подсъдимия К., който е награждаван при службата си в МВР, трябва да се отчете като отегчаващо неговата отговорност обстоятелство това, че той е извършил престъплението в качеството на висш ръководен орган на МВР - [заемана длъжност] на Дирекция „Вътрешна сигурност”-МВР - лице, призвано да бди за безпрекословното спазване на законността в Република България и по тази причина деянието разкрива по-висока степен на обществена опасност.

Изложените от първата инстанция мотиви за определяне на размера на това наказание настоящият въззивен съдебен състав не може да възприеме изцяло, доколкото чистото съдебно минало на подсъдимия К. е отчетено при прилагането на чл.78, ал.1 НК и не следва отново да се оценява при определяне на размера на наложената глоба. Въззивният съд намира и че няма как да се цени като отегчаващо обстоятелство поведение, за което подсъдимият е признат за невиновен, доколкото това влиза с противоречие с разпоредбата на чл.305, ал.6 от НПК и с принципа на чл.16 от НПК. Изложените от първата инстанция твърдения за комбинативност, изобретателност и упоритост при осъществяване на престъплението по чл.319а НК във връзка с действия по чл.311 НК не намират опора в обвинението, което е за еднократно деяние и не касае други действия на подсъдимия, за които прокуратурата е имала възможност да повдигне съответното коректно обвинение - за това вж. и по-горе.

Б. За подсъдимата В. Я. Я.-М.:

Престъплението, за което тази подсъдима е призната за виновна - това по чл.284в, пр.1 НК предвижда наказание лишаване от свобода от една до пет години и глоба до пет хиляди лева. По това престъпление не може да намери приложение разпоредбата на чл.78а, ал.1 НК, доколкото горната граница на предвиденото наказание надхвърля трите години лишаване от свобода, посочени в чл.78а, ал.1 НК и жалбата на защитата в тази насока няма възможност да бъде уважена.

Въззивният съд намира, че определянето на наказанието при условията на чл.54 НК, без прилагане на чл.55 НК, както е подходил първоинстанционният съд, съответства на изискванията на НК и на целите по чл.36 НК. За подсъдимата Я.-М. липсват многобройни или изключителни смекчаващи обстоятелства и налагането на наказанието в рамките, посочени от чл.284в, пр.1 НК не представлява прекомерно тежко третиране по отношение на подсъдимата.

Единствено чистото съдебно минало и добрите характеристични данни представляват смекчаващи обстоятелства за отговорността на подсъдимата Я.-М.. Тези обстоятелства са нормални за всеки един български гражданин и не разкриват нито изключителност, нито пък са многобройни по смисъла на чл.55 НК.

Изтъкнатата от първата инстанция съображения, свързани с професионалната дейност на подсъдимата, са напълно нормални при упражняване на нейната професия и се балансират от заеманата от нея отговорна длъжност, която завишава обществената опасност на стореното от нея, доколкото именно като [заемана длъжност] на Софийски градски съд подсъдимата е имала по-високи отговорности за законосъобразно упражняване на функциите и за опазване авторитета на този съд, което тя не е сторила.

По тези причини въззивният съд намира, че определянето на наказанието при превес на смекчаващите обстоятелства в минималния размер от една година, извършено от градския съд, отговаря на изискванията на закона, без да са налице предпоставки за определяне на наказанието под най-ниския предел, предвиден в закона с прилагането на чл.55, ал.1, т.1 НК.

Първата инстанция не е наложила кумулативно предвиденото в чл.284в НК наказание глоба и при наличието на съответен протест в тази насока нейната грешка може да бъде поправена чрез определянето от настоящия състав на наказание глоба отново при превес на смекчаващите обстоятелства, които са идентични като при наказанието лишаване от свобода. В тази насока и при използване на правомощията, установени от чл.337, ал.2, т.1 НК и наличието на съответен протест от страна на прокуратурата, САС счете, че е необходимо да наложи на подсъдимата Я.-М., наред с наложеното от първата инстанция наказание лишаване от

свобода, и наказание глоба в размер от 1 000 лв. - малко над минимално предвидения размер съобразно чл.47, ал.1 НК.

По този начин в съвкупност двете наложени наказания ще отговарят на изискванията на чл.54, ал.2 НК и на чл.36 НК и ще посочат на подсъдимата В. Я. Я.-М. укоримостта на нейното поведение, а и ще покажат на всички високата отговорност, която всеки [заемана длъжност] носи за изпълнението на своите задължения.

Въззивният съд споделя напълно доводите на първата инстанция за наличието на предпоставките за прилагане на чл.66, ал.1 НК. На подсъдимата В. Я. Я.-М. е наложено наказание под три години лишаване от свобода. Тази подсъдима не е осъждана и не е освобождавана от наказателна отговорност. Извършеното престъпление се явява инцидентен случай в нейния живот и наказателният процес изцяло е изпълнил своята превантивна роля по отношение на В. Я. Я.-М., а и ненаказателните последици от осъждането, свързани с невъзможността подсъдимата Я.-М. да изпълнява оттук нататък своята професия като [заемана длъжност], са напълно достатъчни да осигурят както специалната, така и генералната превенция, предвидени от НК. Не се налага тя ефективно да търпи наложеното наказание лишаване от свобода, а и липсва съответен протест по смисъла на чл.337, ал.2, т.2 НПК, който да позволи на въззивния съд да отмени прилагането на чл.66, ал.1 НК.

Определеният изпитателен срок е в рамките на чл.66, ал.1 НК и съответства на описаните по-горе смекчаващи и отегчаващи наказателната отговорност на подсъдимата обстоятелства.

Първата инстанция правилно е възложила направените по делото разноски, като е отчела обстоятелството, че посочените в приложението към обвинителния акт разноски в размер на 2 040 лв. се отнасят до компютърната експертиза, касаеща отделените материали по разследването с постановлението от 13.05.2015г. (т.1, л.83 ДП) и на подсъдимите К. и Я.-М. следва да се възложат само направените пред първата инстанция пътни разноски за явяване на част от свидетелите по делото. Разноските са сметнати правилно в съответствие с изискването на чл.189, ал.3 НПК за разделно осъждане на всеки един подсъдим, като и двамата подсъдими дължат заплащане на държавна такса на основание чл.11 от Тарифа за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК за служебно издаване на изпълнителен лист.

При извършената на основание чл.314 от НПК цялостна служебна проверка на правилността на атакуваната присъда, въззивната инстанция не констатира наличието на никакви други основания извън обсъдените по-горе, които да налагат нейната отмяна или изменение.

Водим от всичко изложено и на основание чл.334, т.3 и т.6 от НПК вр. чл.337, ал.2, т.1 от НПК и чл.338 от НПК, **Софийски апелативен съд, Наказателно отделение, 6 състав**

Р Е Ш И :

ИЗМЕНЯВА присъдата от 15.01.2016г., постановена по НОХД №С-61/2015г. по описа на Софийски градски съд, НО, 24 състав, като НАЛАГА на подсъдимата В. Я. Я.-М. за извършеното от нея престъпление по чл.284в, пр.1 НК и наказание ГЛОБА в размер на 1 000 лв. (хиляда лв.) наред с наложеното от първата инстанция наказание лишаване от свобода.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата от 15.01.2016г., постановена по НОХД №С-61/2015г. по описа на Софийски градски съд, НО, 24 състав в останалата част.

Решението подлежи на обжалване или протест пред ВКС в 15-дневен срок от съобщаването му на С., на подсъдимия Т. П. К., на неговия защитник - адв.Л. Р., на подсъдимата В. Я. Я.-М. и на нейния защитник - адв.Т. Т..

[заемана длъжност]:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.